

ASTRID LINDGREN

Pippi

LÅNGSTRUMP

GÅR OMBORD

ASTRID
LINDGREN
AKTIEBOLAG

ASTRID LINDGREN

Pippi

LÅNGSTRUMP

GÅR OMBORD

ASTRID
LINDGREN
AKTIEBOLAG

OceanofPDF.com

Astrid Lindgren

*Pippi Långstrump
går ombord*

Illustrationer av
Ingrid Vang Nyman

OceanofPDF.com

Text: © Astrid Lindgren / Astrid Lindgren Aktiebolag 1946

Bild: © Ingrid Vang Nyman / Astrid Lindgren Aktiebolag

E-boksproduktion: [Axiell Media](#), 2019

ISBN 978-91-89-03501-0

Utgiven som e-bok av Astrid Lindgren Aktiebolag, Lidingö, 2019

Originalförlag Rabén & Sjögren

www.astridlindgren.se

OceanofPDF.com

Pippi bor fortfarande kvar i Villa Villekulla

Om någon människa skulle komma resande till den lilla, lilla staden och så kanske ett tu tre råka förirra sig lite för långt bort åt ena utkanten, då skulle den människan få se Villa Villekulla. Inte för att huset var så mycket att titta på just, en rätt fallfärdig gammal villa och en rätt vanskött gammal trädgård runt omkring, men främlingen skulle kanske i alla fall stanna och undra vem som bodde där. Alla människorna som levde i den lilla, lilla staden visste naturligtvis vem som bodde i Villa Villekulla, och de visste också varför det stod en häst på verandan. Men en som kom resande från annat håll kunde ju inte veta det. Så han skulle nog undra. Allra helst om klockan var riktigt, riktigt mycket och det var närapå mörkt och om han, fastän det var så sent, fick syn på en liten flicka som klev omkring i trädgården och inte alls såg ut som om hon tänkte gå och lägga sig. Säkert skulle han då tänka:

”Jag undrar varför inte den där lilla flickans mamma ser till att hon kommer i säng. Alla andra barn sover ju så här dags.”

För hur skulle han kunna veta, att den lilla flickan inte hade någon mamma? Hon hade ingen pappa heller för den delen, åtminstone ingen som var hemma. Hon bodde där helt enkelt alldeles ensam i Villa Villekulla. Nåja, kanske inte alldeles, alldeles ensam, om man ska vara riktigt noga. Hennes häst bodde ju på verandan. Och så hade hon en apa också, som hette Herr Nilsson. Men allt det där kunde förstås en som kom resande till stan inte ha en aning om. Om den lilla flickan kom fram till grinden – och det gjorde hon säkert, för hon tyckte om att prata med folk – så kunde han passa på att ta sig en ordentlig titt på henne. Och då kunde han nog inte låta bli att tänka:

”Det var då det fräknigaste och mest rödhåriga barn jag någonsin har sett.”

Sen kanske han tänkte:

”Egentligen är det riktigt trevligt att vara fräknig och rödhårig. Åtminstone om man ser så levande glad ut som den där ungen.”

Det skulle kanske intressera honom att veta vad hon hette, den lilla rödhåriga flickan, som gick där så ensam och spankulerade i skymningen, och ifall han då stod alldeles intill grinden, så var det bara att fråga:

”Vad heter du?”

Svaret skulle säkert komma – med mycket glad och munter röst.

”Jag heter Pippilotta Viktualia Rullgardina Krusmynta Efraimsdotter Långstrump, dotter till kapten Efraim Långstrump, fordom havens skräck, numera söderhavskung. Men jag kallas bara för Pippi!”

Ja, så var det! Hon hette Pippi Långstrump, den där flickan. Och om hon sa att hennes pappa var söderhavskung, så var det åtminstone vad hon själv trodde. För hennes pappa hade en gång blåst i sjön och försvunnit, när Pippi och han var ute och seglade på havet, och eftersom Pippis pappa var rätt tjock, så trodde Pippi absolut inte att han hade drunknat. Det låg ju nära till hands att tro att han hade flutit i land på en ö och blivit kung över en massa kurredutter. Och det var just det som Pippi trodde.

Det kan ju hända att den där resande främlingen, ifall han hade gott om tid och inte skulle med tåget samma kväll, tog sig för att prata lite mer med Pippi och så småningom förstod att hon bodde där i Villa Villekulla alldeles

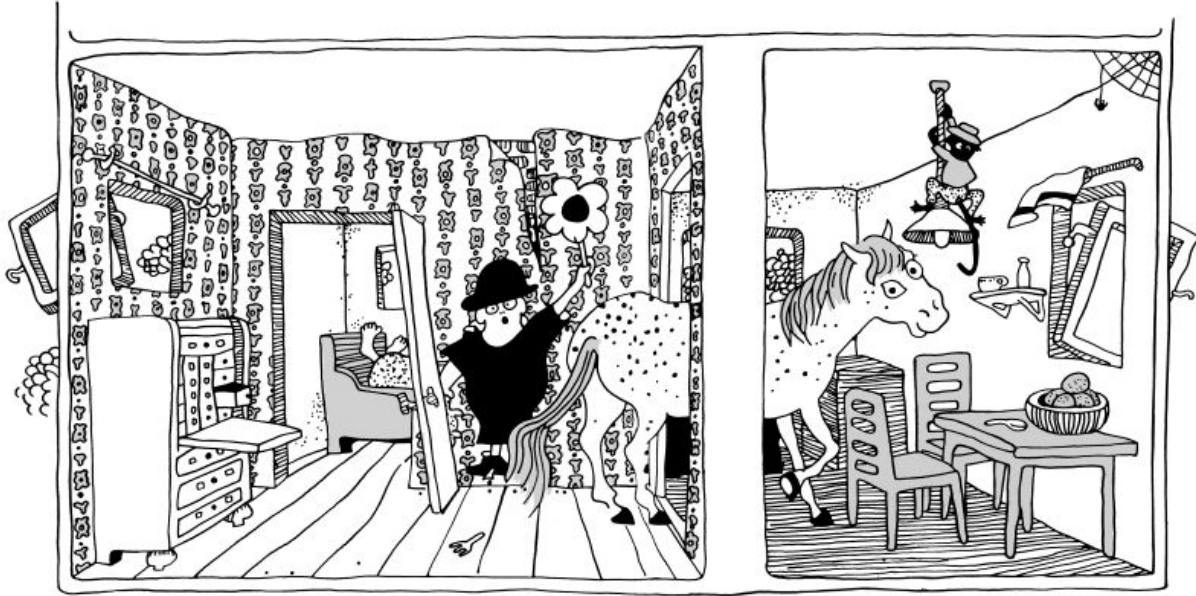
ensam sänar som på en häst och en apa. Och om han hade ett gott hjärta, kunde han nog inte låta bli att tänka:

”Vad lever det stackars barnet av egentligen?”

Men det skulle han minsann inte bekymra sig för.

”Jag är rik som ett troll”, brukade Pippi själv säga. Och det var hon. Hon hade en hel kappsäck full med gullpengar som hon hade fått av sin pappa. Så inte skulle den resande främlingen tro att det gick någon nöd på Pippi. Hon klarade sig så rysligt bra utan både pappa och mamma. Det var ju det förstås, att hon inte hade någon som kunde säga till henne när hon skulle gå och lägga sig om kvällarna. Men Pippi hade hittat på ett bra sätt: Hon sa till sig själv! Ibland sa hon inte till sig förrän vid 10-tiden, för Pippi hade aldrig trott på det där, att barn nödvändigt skulle gå och lägga sig klockan sju. Det var ju egentligen då man hade som allra roligast. Så därför skulle inte den resande främlingen bli alls förvånad att få se Pippi kliva omkring i sin trädgård, fast solen redan hade gått ner och det började kännas lite kyligt, och Tommy och Annika för länge sen snusade i sina sängar. Vem var Tommy och Annika? Oj, det kunde ju den där resande främlingen inte heller veta! Tommy och Annika, det var ju Pippis lekkamrater vetja! Som bodde i huset bredvid Villa Villekulla. Det var synd att inte den där resande kom lite tidigare, för då hade han fått se Tommy och Annika. Då hade han fått se två riktigt söta och fina barn minsann. Ingenting kunde vara säkrare än att han hade hittat Tommy och Annika hos Pippi, bara han hade kommit lite tidigare. För Tommy och Annika sprang över till Pippi varenda dag och var hos henne alltid, utom när de sov och när de åt och när de gick i skolan. Men så här dags på kvällen låg de och sov förstås, för Tommy och Annika hade både en pappa och en mamma, och både pappan och mamman hade fått för sig att alla barn mådde bäst av att gå och lägga sig klockan sju.

Om den resande främlingen hade riktigt, riktigt gott om tid, stod han kanske kvar en stund efter det Pippi hade sagt godnatt och gått ifrån grinden. Bara för att få se, vad hon skulle ta sig till i ensamheten och om hon *verkligen* inte tänkte gå in och lägga sig snart. Han kunde ju ställa sig bakom grindstolpen och kika fram lite försiktigt. Tänk, om Pippi då gjorde som hon brukade göra ibland om kvällarna, när hon kände sig upplagd för en ridtur! Tänk, om hon gick upp på verandan, lyfte hästen högt i vädret på sina starka armar och bar honom ut i trädgården! Då skulle nog den resande främlingen gnugga sig i ögonen i alla fall och undra, om han drömde.

Så här såg det ut i Villa Villekulla.

”Vad i all sin dar är det här för en unge”, kanske han skulle säga för sig själv bakom grindstolpen. ”Jag tror minsann att hon orkar lyfta hästen! Det var då det märkvärdigaste barn jag har sett!”

Och det hade han rätt i. Pippi var det märkvärdigaste barn som fanns – åtminstone i den staden. Kanske de hade märkvärdigare ungar på andra ställen, men i den lilla, lilla staden fanns det inte maken till Pippi Långstrump. Och ingenstans, varken i den lilla staden eller någon annan plätt på jordklotet, fanns det någon, som var så stark som hon.

Pippi går i affärer

En vacker vårdag, när solen sken och fåglarna kvittrade och det rann vatten i alla diken, kom Tommy och Annika inskuttande till Pippi. Tommy hade tagit med sig ett par sockerbitar åt Pippis häst, och både Annika och han stannade ett slag på verandan och klappade hästen, innan de fortsatte in till Pippi. Pippi låg och sov, när de kom in. Hon hade fötterna på huvudkudden och huvudet långt nere under täcket. Hon sov alltid på det sättet. Annika nöp henne i stortån och sa:

”Vakna!”

Herr Nilsson, den lilla markattan, var redan vaken och hade hoppat upp och satt sig på taklampan. Så småningom började det röra sig nere under täcket, och rätt som det var stack där ut ett rött huvud. Pippi slog upp sina klara ögon och log ett brett leende.

”Kors, är det ni, som nyper mej i tårna! Jag drömde att det var min pappa som skulle se efter om jag hade några liktornar.”

Hon satte sig på sängkanten och drog på sig sina strumpor, den ena brun och den andra svart.

”Nä minsann, liktornar får man inte, så länge man har dom här”, sa hon och trädde in fötterna i sina stora, svarta skor som var precis dubbelt så långa som hennes fötter.

”Pippi”, sa Tommy. ”Vad ska vi göra i dag? Vi har lov från skolan, Annika och jag!”

”Tja, det tål att tänka på”, sa Pippi. ”Dansa kring julgranen kan vi inte göra, för den hävde vi ut för tre månader sen. Annars kunde vi ha raskat över isen hela förmiddan. Gräva gull skulle vara rätt skojigt, men det går inte det heller, för vi vet inte var gullet ligger. Det mesta gullet ligger förresten i Alaska, och där kan man inte komma fram för bara gullgrävare. Nej, vi får lov att hitta på nånting annat.”

”Ja, nånting skojigt”, sa Annika.

Pippi flätade sitt hår i två hårda flätor, som stod rätt ut. Hon funderade.

”Hur vore det om vi gav oss i väg in till stan och gick i affärder”, sa hon till sist.

”Men vi har inga pengar”, sa Tommy.

”Jag har”, sa Pippi. Och för att bevisa det gick hon strax och öppnade sin kappsäck som var alldeles full med gullpengar. Hon tog en försvarlig grabbnäve och stoppade ner slantarna i förklädsfickan mitt på magen.

”Hade jag nu bara min hatt, så vore jag färdig att ge mej av”, sa hon. Hatten syntes inte till någonstans. Pippi tittade först i vedlåren, men där fanns den märkvärdigt nog inte. Sen tittade hon i brödburken i skafferiet, men där låg bara ett strumpeband och en trasig väckarklocka och en liten skorpa. Till sist tittade hon till och med på hatthyllan, men där fanns ingenting annat än en stekpanna och en skruvmejsel och en ostbit.

”Det är ingen ordning på allting och man hittar inte vartenda dugg”, sa Pippi misslynt. ”Fast ostbiten har jag länge saknat, så det var ju tur att den kom tillrätta. Hej, hatt”, skrek hon sen, ”ska du gå med i affärder eller ska du inte? Kommer du inte fram genast, så är det för sent!”

Ingen hatt kom fram.

”Nåja, då får han skylla sej själv, när han är så illa dum. Men jag vill inte höra några klagomål, när jag kommer hem”, sa hon strängt.

Inte långt efteråt kunde man se dem komma traskande på vägen in till stan, Tommy och Annika och så Pippi med Herr Nilsson på axeln. Solen sken så härligt, himlen var så blå, och barnen var så glada. Det porlade i diket bredvid vägen. Det var ett djupt dike med mycket vatten i.

”Jag gillar diken”, sa Pippi och klev utan mycket betänkande ner i vattnet. Det räckte henne över knäna, och när hon skuttade riktigt duktigt, stänkte det upp på Tommy och Annika.

”Jag leker att jag är en båt”, sa hon och plöjde fram genom vattnet. Just som hon sa det snavade hon och dök inunder.

”Rättare sagt en undervattensbåt”, fortsatte hon obekymrat när hon fick upp näsan igen.

”Nämen Pippi, nu är du ju alldeles våt”, sa Annika ängsligt.

”Vad är det för fel med det då”, sa Pippi. ”Vem har sagt att barn nödvändigt ska vara torra? Kall avrivning blir man så frisk av, har jag hört säjas. Det är bara här i landet som dom har för sej att inte barn ska gå i diken. I Amerika är dikena så proppfulla med ungar, så vattnet får inte plats. Dom hålls där året om. På vintern fryser dom förstås fast, och huvena sticker opp ur isen. Deras mamma får gå dit och ge dom saftsoppa och köttbullar, för dom kan inte komma hem till middan. Men friska som nötkärnor är dom, var säker på det!”

Den lilla staden såg rätt behändig ut så här i vårsolen. De smala, kullerstensbelagda gatorna slingrade sig fram lite hur som helst mellan husraderna. I de små täpporna som fanns omkring nästan alla hus spirade snödroppar och krokus. Det fanns gott om affärer i den lilla staden. Den här vackra vårdagen var det mycket folk som sprang ut och in genom dörrarna, och butiksklockorna ringde oavbrutet. Fruarna kom med korg på armen för att köpa kaffe och socker och såpa och smör. En hel del av barnen i den lilla staden var också ute för att köpa sig en kola eller ett paket tuggummi. Men de allra flesta hade inga pengar att köpa för, och de stackarna fick stå

utanför affärerna och bara *titta* på alla godsakerna som fanns bakom glasrutorna.

Just när solen sken som allra vackrast, dök det opp tre små figurer på Storgatan. Det var Tommy och Annika och Pippi, en mycket blöt Pippi, som lämnade en våt rand efter sig, där hon strosade fram.

”Vad vi är lyckliga”, sa Annika. ”Titta så många affärer, och vi har en hel förklädsficka full med gullpengar.”

Tommy blev också så glad när han tänkte på det, så han gjorde ett högt skutt.

”Tja, om vi skulle sätta igång då”, sa Pippi. ”Först och främst skulle jag vilja köpa mej ett piano.”

”Jamen, Pippi”, sa Tommy, ”du kan väl inte spela piano?”

”Hur ska jag kunna veta det, när jag aldrig har försökt”, sa Pippi. ”Jag har aldrig haft något piano att försöka på. Och det ska jag säja dej, Tommy – att spela piano utan piano, det fordrar en väldig övning, innan man kan.”

Det syntes inte till någon pianoaffär. I stället kom barnen förbi en parfymaffär. I skyltfönstret stod en stor burk fräkensalva, och bredvid burken fanns en pappskylt, där det stod: ”LIDER NI AV FRÄKNAR?”

”Vad står det på skylten” frågade Pippi.

Hon kunde inte läsa så värst mycket, för hon ville inte gå i skolan som andra barn.

”Det står: ’Lider ni av fräknar?’” sa Annika.

”Jaså minsann”, sa Pippi eftertänksamt. ”Nåja, en hövlig fråga kräver ett hövligt svar. Kom så går vi in!”

Hon sköt upp dörren och gick in, tätt följd av Tommy och Annika. Det stod en äldre dam bakom disken. Pippi gick rakt fram till henne.

”Nej”, sa hon bestämt.

”Vad är det du vill”, sa damen.

”Nej”, sa Pippi en gång till.

”Jag förstår inte, vad du menar”, sa damen.

”Nej, jag lider *inte* av fräknar”, sa Pippi.

Då förstod damen. Men så kastade hon en blick på Pippi och utbrast:

”Jamen, kära barn, du har ju hela ansiktet fullt med fräknar!”

”Javisst”, sa Pippi. ”Men jag lider inte av dom. Jag gillar dom! Gomorron!”

Hon gick ut igen. I dörren vände hon sig om och skrek:

”Men om ni skulle råka få in någon smörja som man får *ännu* mer fräknar av, så kan ni skicka hem en sju åtta burkar till mej.”

Bredvid parfymaffären låg en affär som sålde damkläder.

”Än har vi inte gjort några vidare affärer”, sa Pippi. ”Nu måste vi sätta igång på skarpen.”

Och så traskade de in, först Pippi, sen Tommy och sen Annika. Det första de fick syn på var en mycket fin skyltdocka, klädd i blå sidenklänning. Pippi gick fram till dockan och grep henne hjärtligt i handen.

”Si guda, guda”, sa hon. ”Det är frun, som rör om den här butiken, kan jag förstå. Förfärligt roligt att träffas”, sa hon och skakade skyltdockans

hand ännu hjärtligare.

Men då hände den förfärliga olyckan att dockans arm lossnade och gled ur sitt sidenfodral, och där stod Pippi med en lång, vit dockarm i handen. Tommy flämtade till av förskräckelse, och Annika höll på att börja gråta. Expediten kom rusande och började gråla alldeles rysligt på Pippi.

”Lugna ner dej ett par hekto”, sa Pippi, när hon hade hört på ett tag. ”Jag trodde det var självservering på det här stället. Och jag tänkte köpa den här armen.”

Då blev expediten ännu argare och sa, att skyltdockan var inte till salu. I varje fall kunde man inte sälja bara den ena armen. Men Pippi skulle nog minsann få betala vad hela skyltdockan kostade, eftersom hon hade förstört den.

”Högst märkvärdigt”, sa Pippi. ”Det är tur att dom inte är lika tokiga i alla affärer. Tänk, om jag nästa gång jag ska ha rotmos till middag, går till slaktarn och ber att få köpa en fläsklägg, och han då skulle pracka på mej en hel so.”

Under det hon talade drog hon med en flott gest upp ett par gullpenngar ur förklädsfickan och slängde fram på disken. Expediten blev alldeles stum av häpnad.

”Kostar fruntimret mer än så”, undrade Pippi.

”Nej, visst inte, den kostar inte på långt när så mycket”, sa expediten och bugade sig artigt.

”Behåll det som blir över och köp hem nånting gott åt barna”, sa Pippi och gick mot dörren. Expediten sprang efter henne under ideliga bugningar och undrade vart han kunde få skicka skyltdockan.

”Jag vill bara ha den här armen, och den tar jag med mej”, sa Pippi. ”Resten kan du dela ut bland dom fattiga. Ajöss!”

”Men *vad* ska du ha den där armen till”, undrade Tommy när de hade kommit ut på gatan.

”Den”, sa Pippi. ”Vad jag ska ha den till? Har inte folk löständer och löshår kanske? Och lösnäsor också ibland. Kan inte jag då få ha en liten lösarm? Förresten ska jag säga er att det är fasligt praktiskt att ha tre armar. Jag minns när pappa och jag seglade omkring på havet, då kom vi en gång till en stad, och där hade alla människor tre armar. Knepigt va? Tänk, när dom satt och åt och hade gaffeln i en hand och kniven i den andra och så plötsligt behövde peta sej i näsan eller klia sej i örat. Ja, då var det inte

dumt att plocka fram den tredje armen. Dom sparade mycket tid på det viset, ska jag säga.”

Pippi såg eftertänksam ut.

”Äsch, nu ljuger jag ju vetja”, sa hon. ”Det är konstigt. Rätt som det är, så bubblar det opp så mycket ljug i mej utan att jag kan hjälpa det. Uppriktigt sagt så hade dom inte alls tre armar i den där stan. Dom hade bara två.”

Hon tystnade ett ögonblick och tänkte efter.

”En hel hoper hade förresten bara en”, sa hon. ”Ja, om sanningen ska fram, så fanns det till och med dom som inte hade någon, och när dom skulle äta fick dom lägga sej ner på tallriken och beta. Klija sej i örat kunde dom inte alls göra själv, det fick dom be sin mamma. Så var det med den saken.”

Pippi skakade missmodigt på huvudet.

”Faktum är att jag har aldrig sett så lite armar någonstans som just i den stan. Men det är så likt mej. Alltid ska jag göra mej viktig och märkvärdig och hitta på att folk har fler armar än dom har.”

Pippi tågade vidare med lösarmen käckt slängd över ena axeln. Utanför en karamellaffär stannade hon. Där stod en hel rad ungar försjunkna i betraktande av alla de härligheter som bredde ut sig innanför glasrutan. Stora burkar fulla med röda och blå och gröna karameller, långa rader av chokladkakor, hela högar av tuggummi och de mest frestande kolaklubbor, ja, det var inte underligt att de små barnen som stod där och tittade då och då gav ifrån sig en tung suck. För de hade inga pengar, inte den minsta lilla femöring.

”Pippi, ska vi gå in i *den* affären”, sa Tommy ivrigt och ryckte Pippi i klänningen.

”*Den* affären ska vi gå in i”, sa Pippi med eftertryck. ”Långt in i!”

Och det gjorde de.

”Jag skulle be att få arton kilo karameller”, sa Pippi och viftade med en gullpeng. Biträdet i affären bara gapade. Hon var inte van vid att någon köpte så mycket karameller på en gång.

”Du menar att du vill ha arton karameller”, sa hon.

”Jag menar att jag vill ha arton *kilo* karameller”, sa Pippi. Hon la gullpengen på disken. Och då fick biträdet brått att börja ösa upp karameller i stora påsar. Tommy och Annika stod bredvid och pekade ut vilka sorter som var godast. Där fanns några röda som var så härliga. När man hade

sugit på en sån karamell en stund, fick man plötsligt en underbar smörja i mun. Och så var det några gröna, syrliga, som inte heller var så dumma. Geléhallon och lakritsbåtar var också gott.

”Vi tar tre kilo av varje”, föreslog Annika. Och det gjorde de.

”Om jag sen kunde få be om sexti klubbor och sjuttitvå paket kola, så tror jag inte att det i stort sett är mer än hundratte chokladcigarretter som jag behöver för dagen”, sa Pippi. ”Det skulle i så fall vara en liten kärra som jag kunde dra alltsammans på.”

Biträdet sa att man nog kunde köpa en kärra i leksaksaffären strax intill.

Utanför karamellaffären hade det nu samlats rätt många barn som stirrade in genom fönstret och nästan höll på att svimma av upphetsning när de såg hur Pippi gjorde affärer. Pippi sprang raskt in i leksaksaffären bredvid, köpte en kärra och lastade alla sina påsar på den. Hon såg sig omkring. Så skrek hon: ”Finns det något barn här som *inte* äter karameller, så var vänlig och stig fram!”

Ingen steg fram.

”Högst märkvärdigt”, sa Pippi. ”Nå, men finns det något barn som *äter* karameller då?”

Då steg det fram tjugotre stycken. Tommy och Annika också förstås.

”Tommy, öppna påsarna”, sa Pippi.

Det gjorde Tommy. Och sen började en karamellätning som man aldrig hade sett maken till i den lilla staden. Alla barn stoppade hela munnen full med karameller, de röda med godsmörjan i och de gröna syrliga och lakritsbåtar och geléhallon om vartannat. Och en chokladcigarrett kunde man alltid ha i mungipan, för chokladsmaken och geléhallonsmaken kändes väldigt trevliga tillsammans. Från alla håll kom det nya barn springande, och Pippi delade ut karameller med fulla händer.

”Jag tror jag får lov att köpa arton kilo till”, sa hon. ”Annars blir det inget kvar till i morgon.”

Pippi köpte arton kilo till, men det blev inte så värst mycket kvar till i morgon i alla fall.

”Nu går vi till nästa affär”, sa Pippi och klev in i leksaksaffären. Alla barnen följde med. I leksaksaffären fanns det mycket trevligt, järnvägståg och bilar som man kunde dra upp, små söta dockor i fina klänningar,

dockserviser och knallpulverpistoler och tennsoldater och hundar och elefanter av tyg och bokmärken och sprattelgubbar.

”Vad får det lov att vara”, sa biträdet.

”Det får lov att vara lite av varje”, sa Pippi och såg sig prövande omkring på hyllorna. ”Vi lider stor brist på till exempel sprattelgubbar”, fortsatte hon. ”Och knallpulverpistoler. Men det ska väl gå att klara, hoppas jag.”

Och så tog Pippi fram en hel näve med gullpengar. Och sen fick barnen peka ut vad de tyckte att de allra mest behövde. Annika bestämde sig för en underbar docka med ljust, lockigt hår och skär sidenklänning. Den kunde säga ’mamma’, när man tryckte den på magen. Tommy ville ha ett luftgevär och en ångmaskin. Och det fick han. Alla de andra barnen pekade också ut vad de ville ha, och när Pippi hade handlat färdigt, fanns det inte så värst mycket saker kvar i butiken. Det var bara lite bokmärken och några byggklossar som blev över. Pippi köpte ingen enda sak åt sig själv, men Herr Nilsson fick en spegel.

Just innan de skulle gå köpte Pippi åt varje barn en lergök, och när barnen kom ut på gatan, spelade de på sina lergökar, och Pippi slog takten med lösarmen.

En liten pojke klagade över att det inte gick att blåsa i hans lergök. Pippi tog lergöken och synade den.

”Nej, undra på det, när det sitter tuggummi framför blåshålet! Var har du kommit över den här dyrgripen”, frågade hon och kastade bort en stor, vit kluns. ”Mig veterligen har jag inte köpt nåt tuggummi.”

”Det har jag haft sen i fredags”, sa pojken.

”Och du är inte ängslig att truten ska gro igen på dig? Det trodde jag annars var det vanliga slutet för tuggummituggare.”

Hon räckte pojken lergöken, och sen blåste han lika glatt som alla de andra.

Det var ett sådant liv på Storgatan att till sist kom polisen för att se vad som stod på.

”Vad är det här för oljud”, skrek han.

”Det är Kronobergs regementes paradmarsch”, sa Pippi. ”Men jag är inte säker på att alla ungarna har det klart för sej. En del tror visst att vi håller på med ’Dåne liksom åskan bröder’.”

”Sluta ögonblickligen”, röt polisen och höll händerna för öronen. Pippi klappade honom tröstande i ryggen med lösarmen.

”Var glad att vi inte köpte basuner”, sa hon.

Så småningom tystnade lergökarna en efter en. Till sist var det bara från Tommys lergök som det kom ett litet pip då och då. Polisen sa mycket strängt ifrån att det inte fick vara någon folksamling på Storgatan och att alla barnen skulle gå hem. Det hade barnen egentligen ingenting alls emot. De ville gärna pröva sina leksakståg och köra lite med sina bilar och bädda åt sina nya dockor. Så de gick hem allihop, glada och belåtna. De åt ingen kvällsmat alls den dan.

Pippi och Tommy och Annika skulle också gå hem. Pippi drog kärran efter sig. Hon tittade på alla skyltar de gick förbi och stavade så gott hon kunde.

”A-p-o-t-e-k, nämen, är det inte där man köper medusin”, sa hon.

”Jo, det är där man köper *medicin*”, sa Annika.

”Oj, då måste jag genast gå in och köpa lite”, sa Pippi.

”Jamen du är väl inte sjuk”, sa Tommy.

”Det man inte är, kan man bli”, sa Pippi. ”Vartenda år är det massvis med människor, som blir sjuka och dör, bara för att dom inte köper medusin i rättan tid. Och det var lögn, att något sånt ska få drabba mej.”

Inne i apoteket stod apotekaren och trillade piller. Men han tänkte bara trilla ett par stycken till, för klockan var mycket och han skulle snart stänga. Då klev Pippi och Tommy och Annika fram till disken.

”Jag skulle be att få köpa fyra liter medusin”, sa Pippi.

”Vad då för sorts medicin”, sa apotekaren otåligt.

”Ja, det skulle helst vara en som är bra för sjukdom”, sa Pippi.

”Vad då för sjukdom”, sa apotekaren ännu otåligare.

”Tja, ta en som hjälper för kikhosta och skoskav och ont i magen och röa hunn och om man har råkat pilla in en ärta i näsan och lite sånt där. Det vore bra om det gick att polera möbler med den också. En riktigt präktig medusin ska det va.”

Apotekaren sa, att det inte fanns någon medicin som var fullt så präktig. Det skulle vara olika medicin för olika sjukdomar, påstod han, och när Pippi hade nämnt ett tiotal andra åkommor som hon också ville ha botade, ställde han fram en hel rad flaskor på disken. På en del skrev han ’Utvärtes’, och det betydde att den medicinen fick man bara använda att smörja utanpå. Pippi betalade, tog flaskorna, tackade och gick.

Tommy och Annika följde henne. Apotekaren tittade på klockan och kom underfund med att det var dags att stänga. Han låste dörren ordentligt efter barnen och tänkte på att nu skulle det bli skönt att komma hem och få en bit mat.

Pippi ställde ifrån sig sina flaskor utanför.

”Oj, oj, jag glömde ju nästan det viktigaste”, sa hon.

Eftersom dörren nu var stängd, satte hon pekfingret på ringklockan och tryckte hårt och länge. Tommy och Annika hörde hur gällt det ringde där inne i apoteket. Om en stund öppnades en liten lucka i dörren – det var den luckan, man fick köpa sin medicin i, ifall man råkade bli sjuk på natten. Apotekaren stack ut huvudet. Han var rätt röd i ansiktet.

”Vad vill du nu då”, sa han argt åt Pippi.

”Jo, ursäkta, snälla aputtekaren”, sa Pippi, ”men jag kom att tänka på en sak. Aputtekaren som förstår sej så bra på sjukdom – vilket är egentligen bäst när man har ont i magen, att äta en varm palt eller lägga hela magen i blöt i kallt vatten?”

Apotekaren blev ännu rödare i ansiktet.

”Försvinn”, skrek han, ”och det genast, annars ...!”

Han slog igen luckan.

”Kors, vad den var argsint”, sa Pippi. ”Man skulle ju rentav kunna tro att jag hade gjort’ en nåt.”

Hon ringde en gång till på klockan, och det tog inte många sekunder förrän apotekaren blev synlig i luckan igen. Han var alldeles förfärligt röd i ansiktet.

”Varm palt är väl kanske nog en aning hårdsmält”, förmodade Pippi och blickade upp på honom med vänliga ögon. Apotekaren svarade ingenting utan slog igen luckan med en skräll.

”Nåväl”, sa Pippi och ryckte på axlarna, ”då försöker jag med en varm palt i alla fall. Han får skylla sej själv, om det går galet.”

Hon satte sig lugnt ner i trappan utanför apoteket och radade upp alla sina flaskor.

”Tänk, vad stora människor kan vara opraktiska”, sa hon. ”Här har jag nu, låt mej se, åtta flaskor, och alltihop skulle utmärkt bra kunna få plats i en. Men det är ju tur att man själv har lite vanligt sunt bondförstånd.”

Med dessa ord plockade hon bort korkarna ur flaskorna och tömde sen all medicinen i en enda flaska. Hon skakade den kraftigt. Därpå lyfte hon flaskan till munnen och drack i djupa klunkar. Annika, som visste att en del av medicinen skulle användas att smörja utanpå, blev lite orolig.

”Men, Pippi”, sa hon, ”hur kan du veta att inte den där medicinen är giftig?”

”Det märker jag”, sa Pippi glatt. ”Det märker jag allra senast i morgon. Om jag fortfarande lever då, så är den *inte* giftig, och då kan minsta barn dricka av den.”

Tommy och Annika grubblade på detta. Efter en stund sa Tommy tveksamt och lite modstulet:

”Ja men om den i alla fall *är* giftig, hur blir det då?”

”Då får ni ta det som är kvar i flaskan och polera matsalsmöbeln med”, sa Pippi. ”Giftig eller inte, så är den medusinen inte köpt förgäves.”

Hon tog flaskan och placerade den i kärran. Där låg redan lösarmen och Tommys ångmaskin och luftgevär och Annikas docka och en påse med fem små röda karameller. Det var vad som var kvar av de arton kilona. Herr Nilsson satt där också. Han var trött och ville åka.

”Förresten ska jag säga er, att jag tror att det är en riktigt bra medusin. Jag känner mej redan mycket kryare. Jag känner mej särskilt kry och munter i svansen”, sa Pippi och vickade fram och tillbaka med sin lilla bakdel. Så drog hon i väg med kärran och vickade hem till Villa Villekulla.

Tommy och Annika gick bredvid och kände att de hade lite, lite ont i magen.

OceanofPDF.com

Pippi skriver brev och går i skolan – men bara lite grann

”I dag”, sa Tommy, ”har Annika och jag skrivit till våran mormor.”

”Jaså”, sa Pippi och fortsatte att röra i kastrullen med skaftet på sin paraply. ”Det blir en härlig middag jag får”, sa hon och satte ner näsan för att lukta. ”Får koka en timme under kraftig omrörning och serveras genast utan ingefära.’ Vad var det du sa, har du skrivit till din mormor?”

”Ja”, sa Tommy som satt på Pippis vedlår och dinglade med benen. ”Och snart får vi säkert svar från henne.”

”Jag får aldrig några brev”, sa Pippi förtrytsamt.

”Nämen, du skriver ju inga heller”, sa Annika. ”Man kan inte få några brev, om man inte själv skriver.”

”Och det beror bara på att du inte vill gå i skolan”, sa Tommy. ”För du kan inte lära dej skriva utan att gå i skolan.”

”Jag kan visst skriva”, sa Pippi. ”Jag kan en hel massa bokstäver. Fridolf som var matros på min pappas båt lärde mej riktigt många bokstäver. Och när det kniper med bokstäverna, så har man ju alltid siffror att ta till. Jojomen, nog kan jag skriva! Men jag vet inte vad jag ska skriva om. Vad brukar det stå i brev?”

”Tja”, sa Tommy. ”Jag brukar först fråga mormor hur hon mår och tala om att jag mår bra. Och sen brukar jag tala lite om vädret och sånt där. I dag skrev jag också att jag hade slagit ihjäl en stor råtta i vår källare.”

Pippi rörde och funderade.

”Det är synd om mej, som inte får några brev. Alla andra barn får brev. Så här kan det inte fortsätta. Och om jag också inte har nån mormor som kan skriva till mej, så är jag inte sämre än att jag kan skriva till mej själv. Jag ska göra det nu genast.”

Hon öppnade ugnsluckan och tittade in.

”Här borde ligga en penna, om jag inte minns fel.”

Där låg en penna. Pippi tog den. Sen rev hon itu en stor, vit papperspåse och satte sig vid köksbordet. Hon la pannan i djupa veck och såg mycket fundersam ut.

”Stör mej inte nu, jag tänker”, sa hon.

Tommy och Annika beslöt sig för att leka lite med Herr Nilsson under tiden. De turades om att klä av och på honom hans lilla kostym. Annika försökte också lägga honom i den gröna docksängen där han hade sin sovplats. Hon ville leka sjuksköterska. Tommy skulle vara doktorn och Herr Nilsson det sjuka barnet. Men Herr Nilsson envisades med att kravla sig ur sängen och skutta upp och hänga sig med svansen i taklampan. Pippi lyfte ett öga från skrivningen.

”Dumma Herr Nilsson”, sa hon. ”Inte får sjuka barn hänga med svansen i lampan. Inte här i landet åtminstone. I Sydafrika har jag hört säjas att det förekommer. Där hänger dom opp en unge i taklampan så fort han får lite feber, och så får han hänga där tills han blir bra. Men vi är inte i Sydafrika nu, väl att märka.”

Till sist gick Tommy och Annika ifrån Herr Nilsson och ägnade sig åt att rykta hästen. Hästen blev så glad när de kom ut till honom på verandan. Han nosade på deras händer för att se om de hade några sockerbitar med till honom. Det hade de inte, men Annika sprang strax in och hämtade ett par. Pippi skrev och skrev. Äntligen var då brevet färdigt. Inget kuvert hade hon, men Tommy sprang hem efter ett åt henne. Han gav henne ett frimärke också. Pippi ritade ordentligt sitt namn utanpå: ”Fröken Pippi-lotta Långstrump, Villa Villekulla.”

”Vad står det i brevet”, undrade Annika.

”Hur ska jag kunna veta det”, sa Pippi. ”Jag har ju inte fått det än.”

Just då gick brevbäraren förbi utanför Villa Villekulla.

”Ibland har man tur”, sa Pippi, ”och träffar en brevbärare när man verkligen behöver honom.”

Hon sprang ut på vägen.

”Var snäll och gå genast med det här brevet till Pippi Långstrump”, sa hon. ”Det är bråttom.”

Brevbäraren tittade först på brevet och sen på Pippi.

”Är det inte du som är Pippi Långstrump”, undrade han.

”Jovisst, vem trodde du annars att jag var? Kejsarinnan av Abyssinien?”

”Nå, men varför tar du inte det här brevet själv då”, sa brevbäraren.

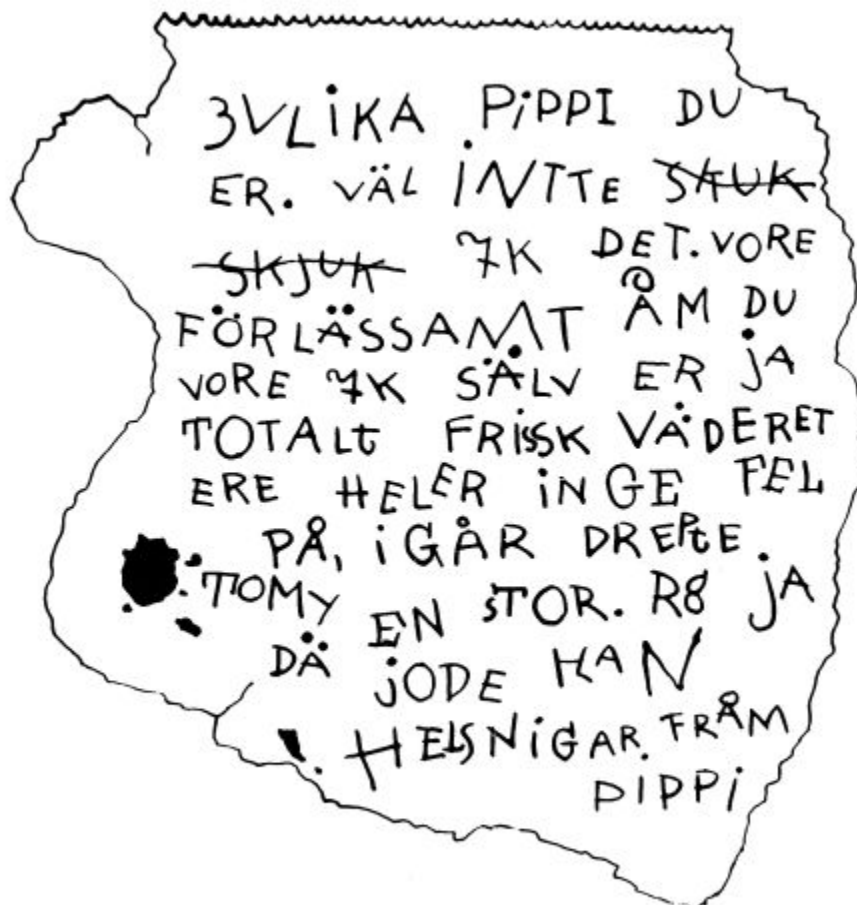
”Varför jag inte tar brevet själv? Skulle *jag* ta brevet själv? Nej, nu går det för långt! Är det meningen att folk ska gå med sina brev själv nu för tiden? Vad ska man då ha brevbärare till? Då kan man ju lika gärna skrota ner dom allihop med en gång. Jag har väl aldrig hört så dåraktigt! Nej, min gosse, om det är så du sköter ditt arbete, så blir det aldrig någon postmästare av dej, du kan tro mej!”

Brevbäraren tyckte det var lika bra att göra henne till viljes. Han gick och stoppade ner brevet i Villa Villekullas brevlåda. Det hade inte väl

dunsat ner där förrän Pippi full av iver plockade ut det.

”O, vad jag är nyfiken”, sa hon till Tommy och Annika. ”Det är det första brev jag har fått i mitt liv.”

Alla tre barnen satte sig på verandatrappan, och Pippi slet upp kuvertet. Tommy och Annika läste över hennes axel. Så här stod det:

”O”, sa Pippi förtjust, ”det står likadant i mitt brev som i det du skrev till din mormor, Tommy. Då kan man vara säker på att det är ett riktigt brev. Jag ska gömma det så länge jag lever.”

Hon la in brevet i kuvertet, och kuvertet la hon i en av de små lådorna i den stora klaffbyrån som hon hade i salongen. Det var nästan det roligaste Tommy och Annika visste att få titta på alla de fina sakerna i Pippis byrå. Titt och tätt stoppade Pippi på dem en liten present, men ändå tog det aldrig slut i lådorna.

”I alla fall”, sa Tommy, när Pippi hade stoppat ner brevet, ”så var det allt väldigt mycket stavfel du hade skrivit.”

”Ja, du borde allt gå i skolan och lära dej skriva lite bättre”, sa Annika.

”Tack”, sa Pippi. ”Det har jag gjort en gång en hel dag och då fick jag i mej så mycket lärdom, så det ligger och skvalpar inne i skallen än.”

”Men vi har utflykt nu endera dan”, sa Annika. ”Hela klassen.”

”Jämmerligen”, sa Pippi och bet i sin ena fläta. ”Jämmerligen! Och då får jag förstås inte vara med bara för att jag inte går i skolan! Det är precis som om folk trodde att dom kunde bära sej åt hur som helst mot en, bara för man inte har gått i skolan och lärt sej pluttifikation.”

”Multiplikation”, sa Annika med eftertryck.

”Ja, det är ju det jag säger – pluttifikation.”

”Vi ska gå en hel mil. Långt ut i skogen. Och där ska vi leka”, sa Tommy.

”Jämmerligen”, sa Pippi en gång till.

Dagen därpå var det så varmt och vackert att alla skolbarnen i den lilla staden hade rätt svårt att sitta stilla i sina bänkar. Fröken öppnade alla fönster och lät solen strömma in. Det stod en björk alldeles utanför skolans gavel, och högst oppe i toppen satt en liten stare och visslade så muntert att Tommy och Annika och deras klasskamrater bara lyssnade på honom och brydde sig inte ett dugg om att $9 \times 9 = 81$.

Plötsligt hoppade Tommy till av häpnad.

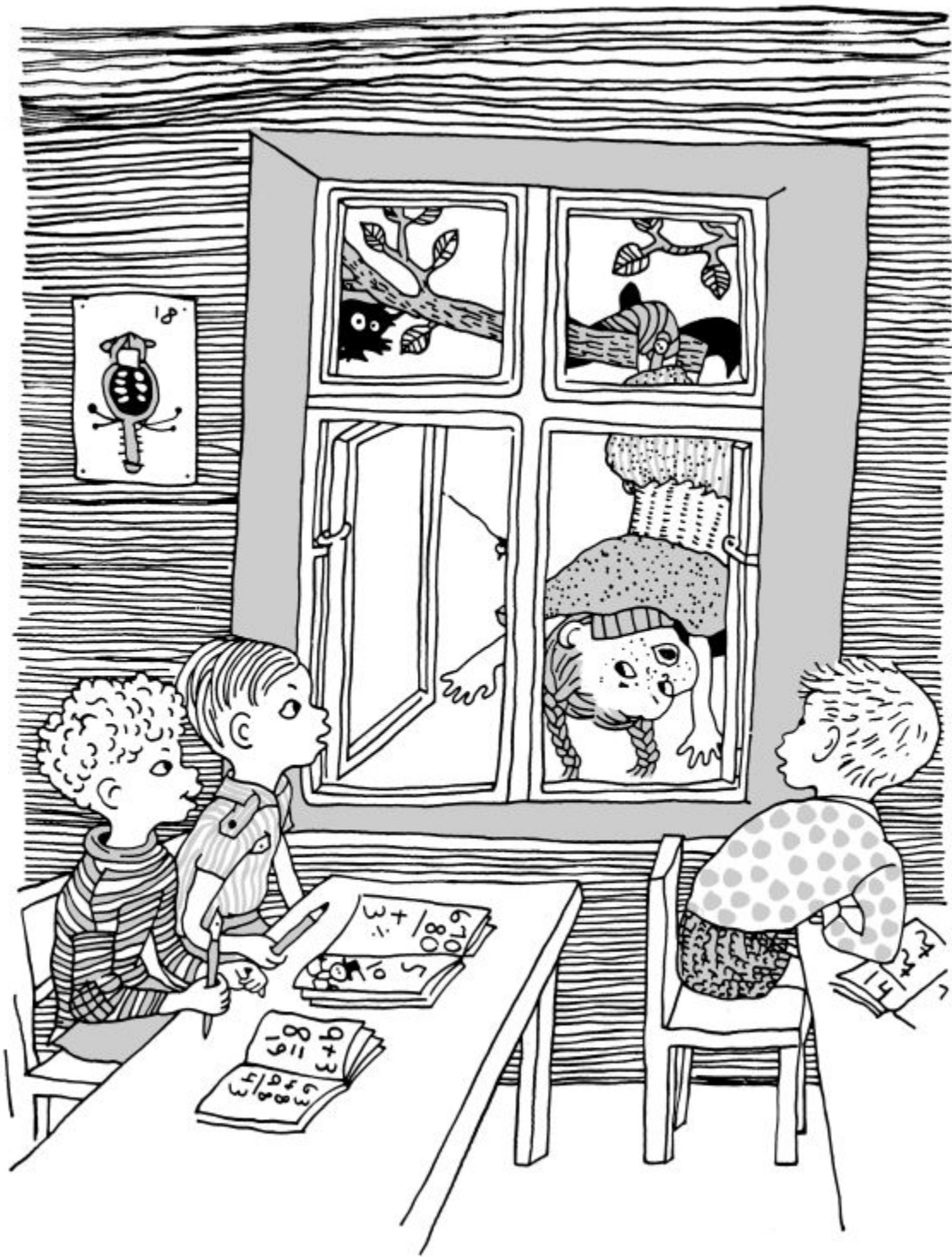
”Titta, Fröken”, skrek han och pekade ut genom fönstret, ”där är ju Pippi.”

Alla barnens ögonen vändes åt samma håll. Och sannerligen, där satt Pippi på en gren i björken. Hon satt nästan alldeles intill fönstret, för grenen sträckte sig ända fram till fönsterblecket.

”Hej, Fröken”, skrek hon. ”Hej, ungar!”

”Goddag, lilla Pippi”, sa Fröken. En gång hade Pippi gått i skolan en hel dag, så Fröken kände mycket väl igen henne. Pippi och Fröken hade kommit överens om att Pippi kanske skulle komma tillbaka till skolan när hon blev lite äldre och förståndigare.

”Vad vill du, lilla Pippi”, sa Fröken.

”Jo, jag tänkte be dej kasta ut lite pluttifikation genom fönstret”, sa Pippi. ”Så mycket som går åt för att man ska kunna följa med på utflykten. Och om ni har hittat på några nya bokstäver, så kan du kasta ut dom på samma gång.”

”Vill du inte komma in till oss ett tag”, undrade Fröken.

”Helst inte”, sa Pippi uppriktigt och lutade sig bekvämt bakåt på grenen. ”Jag blir bara yr i huvet. Där är så proppfullt med lärdom så man kan skära det med kniv. Men tror du inte, Fröken”, fortsatte hon hoppfullt, ”att lite av all lärdomen flyger ut genom fönstret och fastnar på mej? Så mycket så jag kan följa med på utflykten?”

”Det kan nog hända”, sa Fröken. Och så fortsatte hon med räknelektionen. Alla skolbarnen tyckte det var trevligt att ha Pippi sittande i trädet utanför. De hade allihop fått karameller och leksaker av henne den där dagen när hon gick i affärer. Pippi hade förstås Herr Nilsson med sig, och barnen tyckte det var så roligt att se hur han kastade sig från den ena grenen till den andra. Ibland hoppade han ner i fönstret också, och en gång tog han ett väldigt skutt och satte sig mitt på huvudet på Tommy och började klia Tommy i håret. Men då sa Fröken till Pippi att hon måste ropa på Herr Nilsson, för Tommy skulle just räkna ut hur mycket 315:7 är, och det kan man inte när man har en apa i håret. Det ville i alla fall inte bli någon ordning med lektionen. Vårsolen och staren och Pippi och Herr Nilsson, det var för mycket för barnen.

”Jag tror ni är tokiga, ungar”, sa Fröken.

”Ja, vet du vad, Fröken”, sa Pippi ute i trädet, ”uppriktigt sagt så är nog inte den här dan så lämplig för pluttifikation.”

”Vi håller på med division”, sa Fröken.

”En sån här dag ska man inte hålla på med någon ’tjon’ alls”, sa Pippi. ”Det skulle i så fall vara muntration.”

Då gav Fröken upp.

”Kanske du kan bestå muntrationen, Pippi”, sa hon.

”Nä, jag är inte så vidare duktig i muntration”, sa Pippi och hängde sig i knävecken, så att hennes röda flätor nästan släpade på marken. ”Men jag vet en skola där dom inte har nånting annat än just muntration. ’Hela dagen Muntration’ står det på schemat.”

”Jaså”, sa Fröken, ”var ligger den skolan?”

”I Australien”, sa Pippi. ”I ett stationssamhälle i Australien. Söderut.”

Hon satte sig upp på grenen, och hennes ögon började tindra.

”Hur går det till när dom har muntration”, undrade Fröken.

”Det är olika”, sa Pippi. ”För det mesta brukar dom börja med strömhopp ut genom fönstret. Sen ger dom till ett väldigt tjut och rusar in i skolsalen igen, och där skuttar dom omkring på bänkarna så mycket dom orkar.”

”Men vad säger deras lärarinna då”, undrade Fröken.

”Hon”, sa Pippi. ”Hon skuttar hon också. Värre än nån annan. Och sen brukar barna slåss en halvtimme eller så där. Fröken står bredvid och hejar på dom. Om det är regnigt väder brukar alla ungarna ta av sej kläderna och rusa ut i regnet och dansa och hoppa. Fröken spelar en marsch på orgeln för dom, så att dom ska kunna hålla takten. En del ställer sej under stuprännan för att dom ska få en riktig dusch.”

”Jaså minsann”, sa Fröken.

”Jojomen”, sa Pippi. ”Och det är en fasligt bra skola. En utav dom bättre som dom har i Australien. Men den ligger mycket långt söderut.”

”Jag kan tänka mej det”, sa Fröken. ”Så roligt tror jag i alla fall inte vi ska ha i den här skolan.”

”Synd”, sa Pippi. ”Om det bara var frågan om att skutta på bänkarna, så skulle jag nog våga mej in en stund.”

”Du får vänta med att skutta tills vi har utflykten”, sa Fröken.

”Får jag verkligen följa med”, skrek Pippi och blev så glad att hon gjorde en baklänges kullerbytta ner ur trädet. ”Det ska jag minsann skriva och tala om för dom i Australien. Sen kan dom hålla på med sin muntration så mycket dom vill för mej. För det är i alla fall roligare med en utflykt.”

Pippi är med på skolutflykt

Det hördes tramp av många fötter på vägen och mycket prat och skratt. Där kom Tommy med sin ryggsäck på ryggen och Annika i en alldeles ny bomullsklänning, och deras fröken och alla deras klasskamrater, utom en stackare som hade fått ont i halsen just den dan när det skulle vara utflykt. Och där framför alla de andra red Pippi på sin häst. Bakom henne satt Herr Nilsson med sin fickspegel i handen. Han satt och gjorde solkatter med den och såg så innerligt förnöjd ut när han lyckades placera en solkatt mitt i ögat på Tommy.

Annika hade varit absolut säker på att det skulle bli regn just den här dagen. Hon hade varit så säker på det att hon nästan hade varit arg redan på förhand. Men tänk, sån tur man kan ha ibland – solen fortsatte att skina av bara farten, fast det var utflyktsdag, och hjärtat riktigt hoppade av glädje inne i Annika, där hon gick på vägen i sin spritt nya bomullsklänning. Alla barnen såg förresten så glada och ivriga ut. Det växte fullt med videungar längs vägkanten, och på ett ställe kom de förbi ett helt fält med gullvivor. Alla barnen bestämde sig för att plocka en hel knippe videungar och en stor bukett gullvivor – på hemvägen.

”En sån härlig, härlig dag”, suckade Annika och tittade upp på Pippi som satt på sin häst rak som en general.

”Ja, så här roligt har jag inte haft sen jag slogs med tungviktsboxaren i San Francisco”, sa Pippi. ”Vill du rida ett tag?”

Det ville Annika gärna, och Pippi lyfte upp henne framför sig på hästen. Men när de andra barnen såg det så ville de förstås också rida. Och det fick de. I tur och ordning. Fast Annika och Tommy fick rida *lite* längre än de andra. Och så var det en flicka som hade fått skoskav. Hon fick sitta bakom Pippi och rida hela tiden. Men Herr Nilsson ryckte henne i flätan så fort han kom åt.

Målet för utflykten var en skog som kallades Vidunderskogen för att den var så vidunderligt vacker. När de var nästan framme hoppade Pippi ur sadeln, klappade sin häst och sa:

”Nu har du burit oss så länge så nu kan du vara trött. Det är inte meningen att en ska slita hela tiden.”

Och så lyfte hon hästen på sina starka armar och bar honom, ända tills de kom till en liten glänta i skogen och Fröken sa halt. Pippi såg sig omkring och skrek:

”Kom an nu, alla vidunder på en gång, så ska vi se vem som är starkast!”

Men Fröken förklarade för henne att det inte fanns några vidunder i skogen. Pippi blev mycket besviken.

”En vidunderskog utan vidunder! Vad folk kan hitta på! Snart hittar dom nog på eldsvådor utan eld och julgransplundringar utan julgran också. Av ren snålhet. Men den dan när dom börjar med karamellaffärer utan karameller, då ska jag gå och tala ett sanningens ord med dom. Nåja, då får man väl vara vidunder själv, jag ser ingen annan råd.”

Hon hävde upp ett så förfärligt rytande att Fröken måste hålla för öronen och flera av barnen blev alldeles förskrämda.

”Ja, vi leker att Pippi är ett vidunder”, skrek Tommy förtjust och klappade i händerna. Alla barnen tyckte att det var ett bra förslag. Vidundret tog plats i en djup bergskreva, där det skulle ha sitt bo. Och barnen sprang utanför och retades och skrek:

”Dumma, dumma vidundret, dumma, dumma vidundret!”

Och då kom vidundret utrusande under höga skrån och jagade barnen som sprang åt alla håll för att gömma sig. De som blev fångade släpades hem till hålan, och vidundret sa att de skulle bli kokade till middag. Men ibland lyckades de rymma när vidundret var ute och jagade nya barn. Fast då måste de klättra uppför bergskrevan, och det var riktigt svårt. Där fanns bara en liten tall att hålla sig i, och det var väldigt knepigt att veta hur man skulle sätta fötterna. Men spännande var det, och barnen tyckte att det var den roligaste lek de någonsin hade lekt. Fröken låg i gröngräset och läste en bok och kastade då och då en blick på barnen.

”Det var då det vildaste vidunder jag har sett”, mumlade hon för sig själv.

Och det var det. Vidundret hoppade och tjöt och slängde tre fyra pojkar i taget över axeln och släpade hem dem till hålan. Ibland klättrade det med

rasande fart upp i de högsta träd och skuttade från gren till gren precis som en apa, ibland kastade det sig upp på sin häst och jagade ifatt en del barn som försökte undkomma mellan träden, och när hästen då kom galopperande böjde sig vidundret ner i sadeln och grep barnen i förbifarten, kastade dem upp framför sig på hästen och red i sporrsträck hem till hålan med dem skrikande:

”Nu ska jag koka er till middag!”

Det var så roligt att barnen aldrig ville sluta. Men rätt som det var blev det alldeles tyst och stilla, och när Tommy och Annika kom springande för att se hur det var fatt, så satt vidundret på en sten och såg så underligt ut och tittade på något som det höll i handen.

”Han ä dö’, titta, han ä alldeles dö’”, sa vidundret.

Den som var död var en liten fågelunge. Den hade ramlat ner ur sitt bo och slagit ihjäl sig.

”O, så synd”, sa Annika. Vidundret nickade.

”Pippi, du gråter”, sa Tommy plötsligt.

”Gråter – jag!” sa Pippi. ”Jag gråter visst inte.”

”Jamen du är alldeles rödögd”, envisades Tommy.

”Rödögd”, sa Pippi och lånade Herr Nilssons fickspegel för att se efter. ”Kallar du det här för rödögd? Då skulle du ha varit med pappa och mej i Batavia! Där fanns det en gubbe som var så rödögd så polisen förbjöd honom att visa sej på gatorna.”

”Varför då”, undrade Tommy.

”Därför att folk trodde han var en stoppsignal, kan du väl förstå. Så trafiken blev alldeles lamslagen där han gick fram. Rödögd – jag! Nej, inte må du tro att jag gråter för en sån här liten skruttfågel”, sa Pippi.

”Dumma, dumma vidundret, dumma, dumma vidundret!”

Från alla håll kom barnen springande för att se var vidundret höll hus. Då tog vidundret den lilla skruttfågeln och la den mycket försiktigt ner på en bädd av mjuk mossa.

”Om jag kunde skulle jag göra dej levande igen”, sa hon med en djup suck. Sen gav hon till ett förfärligt rytande.

”Nu ska jag koka er till middag”, skrek hon. Och med glada tjut försvann barnen bland buskarna.

En av flickorna i klassen – hon hette Ulla – hade sitt hem alldeles i närheten av Vidunderskogen. Ullas mamma hade lovat henne att hon skulle få bjuda sin fröken och sina klasskamrater och Pippi också förstås på förfriskningar i trädgården. Så att när barnen hade lekt vidunderleken riktigt länge och klättrat i berget ett slag och seglat med barkbåtar på en stor pöl och sett vilka som vågade hoppa ner från en hög sten, så sa Ulla att nu var det nog dags att gå hem till henne och dricka saft. Och Fröken som hade läst boken från pärm till pärm tyckte detsamma. Hon samlade ihop barnen i en flock, och så lämnade de vidunderskogen.

Ute på vägen kom en karl körande ett lass säckar. Det var tunga säckar, och det var många säckar också. Och hästen var gammal och trött. Rätt som det var körde ena vagnshjulet ner i diket. Karlen, som förresten hette Blomsterlund, blev alldeles förskräckligt arg. Han tyckte att det var hästens fel. Han fick fram sin piska, och ögonblicket därefter haglade det hårda slag ner över hästens rygg. Hästen slet och drog och försökte av alla krafter att få upp lasset på vägen igen, men det gick inte. Ännu argare blev Blomsterlund och ännu hårdare slog han. Just då fick Fröken syn på honom, och hon blev alldeles ifrån sig av medömkan med den stackars hästen.

”Hur kan ni ge er till att slå ett djur på det viset”, sa hon till Blomsterlund. Blomsterlund lät piskan vila ett ögonblick och spottade innan

han svarade.

”Lägg er inte i vad ni inte har med att göra”, sa han. ”För annars kan det hitta på att hända att jag låter er få smaka piskan allihop.”

Han spottade en gång till. Och så tog han till piskan igen. Den stackars hästen darrade i hela kroppen. Då kom det som en blixtnadande fram genom barnskaran. Det var Pippi. Hon var alldeles vit om näsan. Och när Pippi var vit om näsan, då var hon arg, det visste Tommy och Annika. Hon rusade rakt på Blomsterlund, grep honom om livet och kastade honom högt upp i luften. När han kom ner tog hon emot honom och kastade upp honom en gång till. Fyra gånger, fem gånger, sex gånger fick han göra en luftresa. Blomsterlund visste inte vad som hade hänt honom.

”Hjälp, hjälp”, skrek han i vild förskräckelse. Till sist hamnade han med en duns på vägen. Piskan hade han tappat. Pippi ställde sig mitt framför honom med händerna i sidorna.

”Du slår inte hästen fler gånger”, sa hon bestämt. ”Du gör inte det, förstår du! En gång nere i Kapstaden träffade jag en annan karl som också slog sin häst. Han hade en sån väldigt fin och vacker uniform den karlen, och jag sa till honom att om han slog sin häst fler gånger, så skulle jag klå honom så pass att det inte blev en hel tråd kvar på hans fina uniform. Tänk, en vecka efteråt slog han sin häst om igen! Det var väl synd på en sån fin uniform?”

Blomsterlund satt kvar på vägen alldeles förvirrad.

”Vart ska du ta vägen med lasset”, frågade Pippi.

Blomsterlund pekade skrämmd mot en stuga som låg ett stycke längre bort.

”Hem dit”, sa han.

Då spände Pippi ifrån hästen som fortfarande darrade av trötthet och rädsla.

”Såja, lilla pällen”, sa hon. ”Nu ska du få se på andra bullar!”

Så lyfte hon upp honom på sina starka armar och bar hem honom till hans stall. Hästen såg lika häpen ut som Blomsterlund.

Barnen och Fröken stod kvar på vägen och väntade på Pippi. Och Blomsterlund stod bredvid sitt lass och kliade sig i huvudet. Han visste inte hur han skulle få hem det. Då kom Pippi tillbaka. Hon tog en av de stora, tunga säckarna och hängde upp den på Blomsterlunds rygg.

”Sisådär”, sa hon, ”låt oss nu se om du är lika katig att bära som du var att piska.”

Pippi tog piskan.

”Egentligen borde jag rappa dej lite med den här, eftersom du tycks vara så förtjust i piskeri. Men piskan är visst lite trasig”, sa hon och bröt av en bit. ”Alldeles totalt trasig, sorgligt nog”, sa hon och bröt sönder hela piskan i små, små bitar.

Blomsterlund knogade i väg med säcken utan ett ord. Han bara stänkade lite. Och Pippi fattade tag i vagnsskaklarna och drog hem vagnen åt Blomsterlund.

”För all del, det kostar inget”, sa hon, när hon hade placerat vagnen utanför Blomsterlunds stall. ”Det gjorde jag så gärna. Luftresorna får du också gratis.”

Sen gick hon. Blomsterlund stod länge och stirrade efter henne.

”Leve Pippi”, skrek barnen när Pippi kom tillbaka. Fröken var också mycket nöjd med Pippi och berömde henne.

”Det var rätt gjort”, sa hon. ”Man ska vara god mot djur. Och mot människor också förstås.”

Pippi satt på sin häst och såg belåten ut.

”Ja, nog var jag väl god mot Blomsterlund teminstingens”, sa hon. ”Flyga så mycket alldeles gratis!”

”Det är därför vi har kommit hit”, fortsatte Fröken. ”För att vi ska vara snälla och vänliga mot andra människor.”

Pippi ställde sig på huvet på hästryggen och viftade med benen.

”Hehe”, sa hon. ”Varför har dom andra människorna kommit hit då?”

I Ullas trädgård stod ett stort bord dukat. Där fanns så mycket bullar och kakor att det vattnades i munnen på alla barnen, och de skyndade sig att slå sig ner omkring bordet. Vid ena kortändan satt Pippi. Det första hon gjorde så tog hon två bullar och stoppade i munnen. Hon såg ut som en kyrkängel med klotrunda kinder.

”Pippi, man brukar vänta tills man blir bjuden”, sa Fröken förebrående.

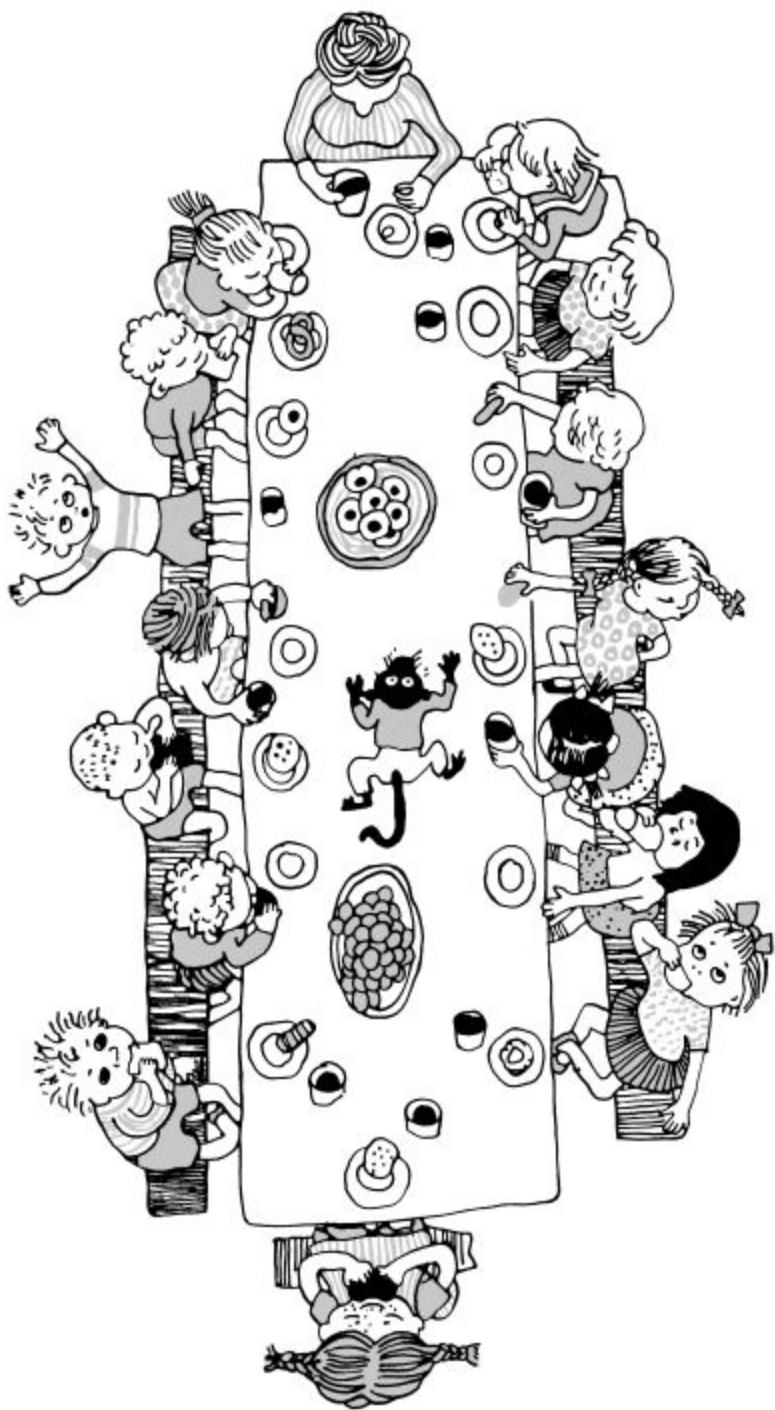
”Inget fjäsch för min schkull”, pressade Pippi fram mellan bullarna. ”Jag är inte schå noga med att det går preschisch efter ritningarna.”

Just då kom Ullas mamma fram till henne. Hon hade en safttillbringare i ena handen och en kanna med choklad i den andra.

”Saft eller choklad”, frågade hon.

”Schaft *och* choklad”, sa Pippi. ”Det schka vara schaft på ena bullen och choklad på den andra.”

Hon tog utan krus ifrån Ullas mamma både safttillbringaren och chokladkannen och drack en stadig klunk ur varje.

”Hon har varit på sjön i hela sitt liv”, viskade Fröken förklarande till Ullas mamma som såg rätt häpen ut.

”Jag förstår”, nickade Ullas mamma och bestämde sig för att inte bry sig om Pippis dåliga uppförande.

”Ska det vara pepparkakor”, sa hon och sträckte fram ett kakfat åt Pippi.

”Ja, det ser så ut”, sa Pippi och fnittrade glatt åt sin egen lustighet. ”Dom är visserligen lite misslyckade i fasonen, men jag hoppas dom smakar bra i alla fall”, sa hon och tog för sig en grabbnäve. Så fick hon syn på några fina, skära kakor som stod lite längre bort på bordet. Hon ryckte Herr Nilsson lätt i svansen och sa:

”Du, Herr Nilsson, kila bort och hämta en sån där skär mackapär åt mej. Ta gärna ett par tre stycken förresten!”

Och Herr Nilsson kilade i väg tvärs över bordet, så det skvätte i saftglasen.

”Jag hoppas du är mätt nu”, sa Ullas mamma, när Pippi kom fram till henne efteråt för att tacka.

”Nä, mätt är jag inte men törstig”, sa Pippi och kliade sig i örat.

”Ja, det var ju inte så mycket vi hade att bjuda på”, sa Ullas mamma.

”Nä, men det var desto mindre”, sa Pippi vänligt.

Då beslöt Fröken att tala lite med Pippi om hur man uppför sig.

”Hör du, min lilla Pippi”, sa hon vänligt, ”nog vill du väl bli en verkligt fin dam, när du blir stor?”

”Du menar en sån där med flor på näsan och tre hakor inunder”, sa Pippi.

”Jag menar en dam som alltid vet hur hon ska uppföra sej och alltid är artig och väluppfostrad. En verkligt fin dam, vill du inte bli det?”

”Det tål att tänka på”, sa Pippi. ”För du förstår, Fröken, jag har liksom redan bestämt mej för att bli sjörövare när jag blir stor.”

Hon funderade ett slag.

”Men tror du inte, Fröken, att man skulle kunna vara sjörövare och En Verkligt Fin Dam på samma gång? För i så fall så ...”

Fröken trodde inte att man kunde det.

”Oj, oj, vilket ska jag då bestämma mej för”, sa Pippi olyckligt.

Fröken sa att vilken levnadsbana Pippi än skulle komma att välja, så skadade det nog inte att hon lärde sig lite om hur man uppför sig. Man fick helt enkelt inte bete sig så som Pippi hade gjort vid bordet nyss.

”Att det ska vara så svårt att veta Hur Man Uppför Sig”, suckade Pippi.
”Kan du inte tala om dom viktigaste reglorna för mej?”

Fröken gjorde så gott hon kunde. Hon berättade, och Pippi hörde intresserat på. Inte fick man ta för sig innan man blev bjuden, inte fick man ta mer än en kaka i taget, inte fick man äta med kniv, inte fick man stå och klia sig när man talade med andra människor, inte fick man göra det och inte fick man göra det. Pippi nickade eftertänksamt.

”Jag ska gå upp en timme tidigare varje morgon och öva mej”, sa hon, ”så att jag kan knepen, om jag nu skulle besluta mej för att inte bli sjörövare.”

Ett stycke ifrån Fröken och Pippi satt Annika på gräsmattan. Hon var försjunken i tankar och satt och petade sig i näsan.

”Annika”, ropade Pippi strängt, ”vad tar du dej till? Kom ihåg, att En Verkligt Fin Dam petar sej i näsan bara när hon är alldeles ensam!”

Men nu sa Fröken att det var på tiden att bryta upp och marschera hem. Alla barnen ställde sig på led. Bara Pippi satt kvar på gräsmattan. Hon hade ett spänt ansiktsuttryck, precis som om hon lyssnade till något.

”Hur är det fatt, lilla Pippi”, undrade Fröken.

”Du, Fröken”, sa Pippi. ”Får det kurra i magen på En Verkligt Fin Dam?”

Hon satt tyst och behöll sitt lyssnande uttryck.

”För att om det *inte* får det”, sa hon till sist, ”så är det lika bra att jag bestämmer mej för att bli sjörövare med en gång.”

Pippi går på marknad

Det var marknad i den lilla, lilla staden. En gång varje år var det en sån där marknad, och varje gång blev alla barnen i stan alldeles vilda av glädje över att nånting så trevligt kunde hända. Den lilla staden såg inte alls ut som vanligt den dagen. Överallt trängdes människorna, flaggorna var hissade, på torget stod det fullt med stånd uppställda, där man kunde köpa de underbaraste saker, det var ett sånt liv och sån uppståndelse att det var spännande bara att gå på gatorna. Och det bästa av allt – nere vid tullen var det ett stort tivoli med karusell och skjutbanor och teater och alla möjliga andra roligheter. Och så ett menageri. Ett menageri med alla vilda djur som fanns, tigrar och jätteormar och apor och sjölejon. Man kunde stå utanför menageriet och höra underliga morranden och vrål som man aldrig hade hört maken till i hela sitt liv. Och om man hade pengar kunde man förstås gå in och se alltsammans också.

Inte att undra på att Annikas rosett riktigt darrade av spänning när hon stod färdigklädd marknadsdagens morgon, eller att Tommy slök sin ostsmörgås nästan hel i brådskan. Tommys och Annikas mamma frågade sina barn om de inte ville gå till marknaden i hennes sällskap. Men då skruvade Tommy och Annika på sig och sa att om inte mamma hade nånting emot det så ville de nog hellre gå med Pippi.

”För ser du”, sa Tommy förklarande till Annika, när de kilade genom Villa Villekullas trädgårdsgrind, ”jag tror liksom att det händer fler roligheter där Pippi är med.”

Det trodde Annika också.

Pippi stod färdigklädd mitt på köksgolvet och väntade på dem. Hon hade äntligen hittat sin stora kvarnhjulshatt. Den låg i vedboden.

”Jag glömde ju att jag hade den att bära ved i häromdan”, sa hon och tryckte ner hatten över ögonen. ”Är jag inte fin?”

Det kunde inte Tommy och Annika neka till att hon var. Hon hade sotat ögonbrynen med kol och lagt rödfärg på mun och naglar. Och så hade hon satt på sig en mycket fin fotsid balklänning. Den var uringad i ryggen, och där stack det upp ett rött livstycke. Under kjolkanten syntes hennes stora, svarta skor, och de var ännu finare än vanligt, för hon hade knutit dit de gröna rosetterna som hon bara använde vid högtidliga tillfällen.

”Jag tycker att man ska se ut som En Verkligt Fin Dam när man går på marknad”, sa hon och trippade fram på vägen så elegant som man överhuvudtaget kan göra med så stora skor. Hon nöp i kjolkanten och sa med jämna mellanrum och med en röst som var alldeles olik hennes vanliga:

”Förtjusande! Förtjusande!”

”Vad är det som är förtjusande”, frågade Tommy.

”Jag”, sa Pippi belåtet.

Tommy och Annika tyckte att *allting* var förtjusande när det var marknad. Det var förtjusande att trängas med folk på gatorna och att gå från det enaståndet till det andra på torget och se på alla sakerna som låg

utbredda där. Pippi köpte en röd silkehalsduk åt Annika i marknadsgåva, och Tommy fick en skärmmössa av en sort som han alltid hade längtat efter, men som hans mamma inte ville att han skulle ha. I ett annat stånd köpte Pippi två klockor av glas, och klockorna var alldeles fulla med små skära och vita sockerpullor.

”O, vad du är snäll, Pippi”, sa Annika och kramade sin klocka.

”O ja, förtjusande”, sa Pippi och nöj i kjolen.

Det rann en ström av människor ner mot tullen. Pippi, Tommy och Annika följde den.

”Vilket liv”, sa Tommy hänfört. Positiven spelade, karusellen snurrade, folk skrek och skrattade. Pilkastning och porslinskrossning var i full gång. Vid skjutbanorna trängdes man för att visa sin skicklighet i prickskjutning.

”Det där har jag lust att titta lite närmare på”, sa Pippi och drog med sig Tommy och Annika till en skjutbana. För ögonblicket var det inget folk just vid den skjutbanan, och damen som stod där för att lämna ut gevär och ta emot pengar var rätt misslynt. Tre barnungar var ju heller ingenting att få till kunder. Hon tog ingen som helst notis om dem. Pippi tittade intresserat på måltavlan. Den utgjordes av en stor pappgubbe i blå rock och med ett alldeles klotrunt ansikte. Mitt i ansiktet hade han en mycket röd näsa. Det var den man skulle skjuta prick på. Om man inte lyckades träffa näsan så måste man åtminstone försöka träffa någonstans i närheten. Skott som inte träffade ansiktet räknades som bom.

Så småningom blev damen irriterad av att se barnen stå där. Hon ville ha kunder som kunde skjuta och betala för sig.

”Står ni fortfarande här och hänger”, sa hon ilsket.

”Nä”, sa Pippi allvarsamt, ”vi sitter på stora torget och knäcker nötter.”

”Vad glör ni på”, sa damen ännu mer ilsket. ”Väntar ni på att det ska komma nån och skjuta?”

”Nä”, sa Pippi, ”vi väntar på att du ska börja slå frivolter.”

Just då kom det i alla fall en kund. En fin herre med guldkedja på magen. Han tog ett gevär och vägde det i handen.

”Om man skulle ta och skjuta en serie”, sa han. ”Bara för att visa hur det ska gå till.”

Han tittade sig omkring för att se efter om han hade någon publik. Men där fanns ingen mer än Pippi och Tommy och Annika.

”Se på här, barn”, sa han, ”så kan ni få en första inblick i skjutningskonsten. Man gör så här!”

Han lyfte geväret till kinden. Det första skottet gick av – bom! Andra skottet – också bom. Tredje och fjärde – bom och bom. Det femte skottet träffade pappgubben längst ner på hakan.

”Uruselt gevär”, sa den fine herrn förargad och slängde vapnet ifrån sig. Pippi tog det och laddade det.

”O, vad farbror kan”, sa hon. ”En annan gång ska jag göra *precis* som farbror lärde oss. Och inte så här!”

Pang, pang, pang, pang, pang! Fem skott hade träffat pappgubben mitt på näsan. Pippi räckte damen i skjutbanan en gullpeng och gick därifrån.

Karusellen var så ytterligt fin att Tommy och Annika riktigt höll andan av hänförelse när de såg den. Svarta och vita och bruna trähästar fick man sitta på. De hade riktig man och såg nästan levande ut. Sadel och remtyg hade de också. Man fick välja precis vilken häst man ville. Pippi köpte biljetter för en hel gullpeng. Hon fick så många att de knappt rymdes i hennes stora portmonnä.

”Hade jag lämnat en gullpeng till, så hade jag nog fått hela snurreruntanordningen”, sa hon till Tommy och Annika som stod och väntade på henne.

Tommy bestämde sig för en svart häst och Annika tog en vit. Pippi placerade Herr Nilsson på en svart en som såg så vild ut. Herr Nilsson började ögonblickligen pilla honom i manen för att se efter om han hade loppor.

”Ska Herr Nilsson också åka karusell”, sa Annika häpet.

”Naturligtvis”, sa Pippi. ”Hade jag tänkt på det skulle jag ha tagit med min häst också. Han kunde gott ha behövt lite förströelse. Och en häst som åker på en häst, det hade väl blivit nånting extra i hästväg.”

Själv kastade sig Pippi upp i sadeln på en brun häst, och sekunden därefter gick karusellen igång, medan positivet spelade: ”Minns du än vår barndomstid med dess glada minnen?”

Det var underbart att åka karusell, det tyckte både Tommy och Annika. Pippi såg ut att trivas hon också. Hon stod på huvudet på hästen med benen rakt i vädret. Hennes långa balkklämning föll ner över halsen på henne. Människorna som stod bredvid karusellen och tittade på såg bara ett rött livstykke och ett par gröna byxor och så Pippis långa, smala ben med en brun och en svart strumpa och hennes stora, svarta skor som lekfullt vickade fram och tillbaka.

”Så går det till när En Verkligt Fin Dam åker karusell”, sa Pippi när första turen var slut.

En hel timme ägnade sig barnen åt karusellåkningen, men till sist var Pippi alldeles vindögad och sa att hon såg tre karuseller i stället för en.

”Och då är det så svårt att bestämma sej för vilken man ska åka med”, sa hon. ”Så jag tror vi kilar vidare.”

Hon hade en hel massa biljetter kvar, och dem gav hon åt några små barn som stod där och inte hade fått åka alls, bara för att de inte hade pengar att betala med.

Utanför ett tält i närheten stod en karl och skrek:

”Ny föreställning börjar om fem minuter. Passa på att se detta enastående drama. ’Mordet på grevinnan Aurora’ eller ’Vem smyger i buskarna?’”

”Är det nån som smyger i buskarna så måste vi ta reda på vem det är och det genast”, sa Pippi. ”Kom så går vi in.”

Pippi gick fram till biljettluckan.

”Kan inte jag få gå in för halva priset, om jag säkert lovar att bara titta med ett öga”, undrade hon i ett plötsligt anfall av sparsamhet.

Men det ville inte biljettförsäljerskan höra talas om.

”Jag ser inga buskar och ingen som smyger i dom heller”, sa Pippi misslynt, när hon och Tommy och Annika hade placerat sig längst framme intill ridån.

”Det har inte börjat än”, sa Tommy.

I samma ögonblick gick ridån upp, och man fick se grevinnan Aurora vanka av och an på scenen. Hon vred sina händer och såg mycket bekymrad ut. Pippi följde det hela med spant intresse.

”Hon är bestämt lessen”, sa hon till Tommy och Annika. ”Eller också har hon en säkerhetsnål som sticker henne nånstans.”

Men grevinnan Aurora var ledsen. Hon höjde sina ögon mot taket och sa klagande:

”Finns det någon människa så olycklig som jag? Mina barn tagna från mej, min man försvunnen, själv omgiven av skurkar och banditer som vill döda mej.”

”O, vad detta är förskräckligt att höra”, sa Pippi och blev rätt röd i ögonen.

”Jag önskar jag redan vore död”, sa grevinnan Aurora.

Då brast Pippi ut i en våldsam tåreflod.

”Snälla människa, säj inte så”, snyftade hon. ”Det kan väl bli bättre. Barna kommer nog tillrätta, och du kan väl få en ny karl. Det finns ju så många ka-a-a-r-lar”, hickade hon fram mellan snyftningarna.

Men då kom teaterdirektören – det var han som hade stått utanför tältet och skrikit – fram till Pippi och sa att om hon inte satt absolut tyst, så måste hon genast lämna teatern.

”Jag ska försöka”, sa Pippi och gned sig i ögonen.

Det var en rysligt spännande pjäs. Tommy satt hela tiden och vred och vände på sin mössa av bara nervositet, och Annika höll händerna knäppta framför sig. Pippis ögon var alldeles blanka och lämnade inte grevinnan Aurora en minut. Den stackars grevinnan fick det värre och värre. Där gick hon i slottsträdgården intet ont anande. Då hördes det ett tjut. Det var Pippi. Hon hade fått syn på en karl som stod bakom ett träd och inte såg snäll ut. Grevinnan Aurora hörde visst också att det var något som prasslade, för hon sa med förskrämd stämma:

”Vem smyger i buskarna?”

”Jo, det kan jag tala om”, sa Pippi ivrigt. ”Det är en lömsk, otäck karl med svarta mustascher. Spring in i ve’bon och lås om dej för all del!”

Nu kom teaterdirektören fram till Pippi och sa att hon ögonblickligen måste gå därifrån.

”Och lämna grevinnan Aurora ensam med en sån där ruskprick? Då känner du inte mej”, sa Pippi.

På scenen gick spelet vidare. Plötsligt kom den otäcka karlen i buskarna rusande och kastade sig över grevinnan Aurora.

”Ha, nu är din sista stund kommen”, väste han mellan tänderna.

”Det ska vi allt bli två om”, sa Pippi och stod med ett språng på scenen. Hon grep skurken om livet och kastade honom ner i teatersalongen. Hon grät fortfarande.

”Att du bara kan”, snyftade hon. ”Vad har du emot grevinnan egentligen? Tänk på att hennes barn och man är borta. Hon är alldeles e-e-e-ensammen!”

Hon gick fram till grevinnan som vanmäktig hade sjunkit ner på en trädgårdsoffa.

”Du kan få komma och bo hos mej i Villa Villekulla om du vill”, sa hon tröstande.

Högljutt gråtande stapplade Pippi ut från teatern, tätt följd av Tommy och Annika. Och teaterdirektören. Han knöt nävarna efter henne. Men

människorna i teatersalongen klappade i händerna och tyckte att det var en bra föreställning.

Väl utkommen snöt Pippi sig i klänningen och sa:

”Nej, nu måste vi muntra opp oss, för det här var för sorgligt.”

”Menageriet”, sa Tommy. ”Vi har inte varit i menageriet.”

Och så gick de dit. Men först gick de till ett smörgåsstånd, och Pippi köpte sex smörgåsar åt dem var och tre sockerdricka.

”För jag blir alltid så hungrig när jag har gråtit”, sa Pippi.

Inne i menageriet fanns det mycket att se. En elefant och två tigrar i en bur och flera stycken sjölejon som kunde kasta boll till varandra och en hel massa apor och en hyena och två jätteormar. Pippi tog genast med sig Herr Nilsson fram till apburen för att han skulle få hälsa på sina släktingar. Där satt en gammal sorgsen schimpans.

”Seså, Herr Nilsson”, sa Pippi. ”Hälsa nu vackert! Jag skulle tro att det där är din farfars kusins mosters fasters lilla brylling!”

Herr Nilsson lyfte på sin halmhatt och hälsade så artigt han kunde. Men schimpansen brydde sig inte om att hälsa tillbaka.

De båda jätteormarna låg i en stor låda. En gång i timmen hämtades de upp ur lådan av den sköna ormtjuserskan Fräulein Paula som förevisade dem från en estrad. Barnen hade tur. Just nu skulle det bli en förevisning. Annika var så rädd för ormar. Hon höll ett stadigt tag i Pippis arm. Fräulein Paula lyfte upp den ena av ormarna, en stor, otäck fuling, och la den omkring sin hals precis som en boa.

”Det tycks vara en boaorm”, viskade Pippi till Tommy och Annika. ”Jag undrar vad den andra är för en sort.”

Hon gick fram till lådan och lyfte upp den andra ormen. Den var ännu större och otäckare. Pippi la honom om sin hals precis som Fräulein Paula hade gjort. Alla människorna i menageriet skrek till av förskräckelse. Fräulein Paula kastade ner sin orm i lådan och rusade fram för att försöka rädda Pippi från en säker död. Pippis orm blev skrämmd och arg av oväsendet, och han kunde inte alls förstå varför han skulle hänga omkring halsen på en liten rödhårig flicka i stället för på Fräulein Paula som han var van. Han beslöt att ge den rödhåriga flickan en minnesbeta, och han drog ihop sin kropp i ett grepp som skulle kunna ha klämt sönder en ox.

”Försök inte det där gamla tricket med mej”, sa Pippi. ”Jag har sett större ormar än som så här, må du tro. I Bortre Indien.”

Hon bröt loss ormen och la ner honom i lådan igen. Tommy och Annika stod där alldeles bleka.

”Det var en boaorm det också”, sa Pippi och knäppte sitt ena strumpeband som hade gått upp. ”Just vad jag trodde!”

Fräulein Paula grälade en lång stund på något utländskt språk. Och alla människorna i menageriet drog en djup suck av lättnad. Men de hade suckat för tidigt, för detta var tydligen en dag då mycket skulle hända. Efteråt var det ingen som visste hur det hade gått till. Tigrarna hade blivit matade med stora, röda köttstycken. Och djurskötaren sa efteråt att han absolut hade stängt dörren ordentligt. Men en stund senare hördes det fruktansvärda ropet:

”En tiger är lös!”

Så var det. Där låg han hopkrupen utanför menageriet, den gulstrimmiga besten, färdig till språng. Människorna flydde åt alla håll. Men en liten flicka stod inklämd i ett hörn alldeles intill tigern.

”Var alldeles stilla”, ropade folk åt henne. De hoppades att tigern skulle låta henne vara i fred, om hon inte rörde på sig.

”Vad ska vi ta oss till”, sa människorna och vred sina händer.

”Spring efter polisen”, föreslog någon.

”Alarmera brandkåren”, sa en annan.

”Ta hit Pippi Långstrump”, sa Pippi och steg fram. Hon satte sig på huk ett par meter från tigern och lockade på honom:

”Kiss, kiss, kiss!”

Tigern lät höra ett gruvligt morrhande och visade sina fruktansvärda tänder. Pippi höjde ett varnande pekfinger.

”Biter du mej, så biter jag dej, var säker på det”, sa hon.

Då tog tigern ett språng rätt på henne.

”Vad nu då, förstår du dej inte på skoj”, sa Pippi och slängde honom ifrån sig.

Med ett morrhande tjut som kom alla människorna att frysa över hela kroppen kastade sig tigern för andra gången över Pippi. Det syntes tydligt att han nu tänkte bita av henne strupen.

”Som du vill då”, sa Pippi. ”Men kom ihåg att det var du som började!”

Med ena handen pressade hon ihop tigers käftar, och så bar hon honom ömt tryckt i famnen tillbaka till buren, allt medan hon gnolade en liten visa:

”Har ni sett min lilla katt, lilla katt, lilla katt?”

Då drog människorna en suck av lättnad för andra gången, och den lilla flickan som hade stått inklämd i hörnet sprang till sin mamma och sa att hon aldrig ville gå på något menageri mera.

Tigern hade rivit sönder Pippis klänning nertill. Pippi tittade på trasorna och sa:

”Har någon en sax?”

Fräulein Paula hade en, och hon var inte arg på Pippi nu längre.

”Här har du, modige lille flicka”, sa hon och gav Pippi saxen. Och då tog Pippi och klippte av klänningen ett gott stycke ovanför knäna.

”Sisådär”, sa hon belåtet. ”Nu är jag ändå finare. Urringad både upptill och nertill, dubbelt så fint finns inte.”

Hon spatserade i väg så till den grad elegant att knäna slog emot varandra för varje steg hon tog.

”Förtjusande”, sa hon när hon gick.

Man skulle väl tycka att det nu borde ha blivit lugnt på marknaden. Men marknader är just aldrig så lugna, och det visade sig att folk hade suckat för tidigt den här gången också.

I den lilla, lilla staden fanns det en buse, en oerhört stark buse. Alla barn var rädda för honom. Och inte bara barnen förresten. Alla var rädda för honom. Till och med polisen gick gärna ur vägen när busen Laban var på krigsstigen. Han var inte arg jämt. Bara när han hade druckit öl. Och det hade han gjort på marknadsdagen. Skrikande och rytande kom han Storgatan fram. Han slog omkring sig med sina förfärliga armar.

”Ur vägen, löss”, skrek han, ”för här kommer Laban!”

Människorna tryckte sig ängsligt intill husväggarna, och många barn grät av förskräckelse. Polisen syntes inte till. Så småningom drog sig Laban ner mot tullen. Han var hemsk att se med sitt långa, svarta hår hängande ner i pannan, sin stora, röda näsa och en gul tand som stack fram ur munnen på honom. Människorna som var samlade nere vid tullen tyckte att han såg otäckare ut än tigern.

Det stod en liten gubbe i ett stånd och sålde korv. Laban gick fram till honom, slog näven i disken och skrek:

”Hit med en korv! Och låt det gå raskt!”

Gubben lämnade genast fram en korv.

”Det blir 25 öre”, sa han ödmjukt.

”Tar du betalt för korven också”, sa Laban. ”När du får sälja till en sån fin karl som jag, hut, gubbe! Ta hit en korv till!”

Gubben sa att han först ville ha betalt för den som Laban redan hade fått. Då tog Laban tag i gubbens öron och skakade honom.

”Ta hit en korv till”, sa han. ”Ögonblickligen!”

Gubben tordes inte annat än göra som Laban befälde. Men människorna som stod runt omkring kunde inte låta bli att muttra ogillande. En var till och med så modig att han sa:

”Det är skamligt att behandla en stackars gubbe så där!”

Då vände Laban sig om. Han såg på människorna med sina blodsprängda ögon.

”Var det nån som hostade nåt”, sa han.

Och då blev människorna ängsliga och ville gå sin väg.

”Stå stilla”, vrålade Laban. ”Den första som rör sej knackar jag in skallen på. Stå stilla, sa jag! För nu ska Laban ha en liten uppvisning.”

Så tog han en hel näve korv och började bolla med. Han kastade korvarna upp i luften och fångade en del med munnen och en del med händerna, men många tappade han på marken. Den stackars korvgubben nästan grät. Då lösgjorde sig en liten gestalt ur folkmassan.

Mitt framför Laban stannade Pippi.

”Vems lilla gosse kan det här vara”, sa hon blitt. ”Och vad säger hans mamma när han slänger frukosten omkring sej så där?”

Laban gav till ett förskräckligt vrål.

”Har jag inte sagt att alla ska stå stilla”, skrek han.

”Ställer du alltid in högtalaren direkt på utlandet”, undrade Pippi.

Laban höjde sin hotande näve och skrek: ”Unge!!! Ska jag va tvungen att göra mos av dej, innan du tiger?”

Pippi stod med händerna i sidorna och tittade intresserat på honom.

”Hur var det du gjorde med korven”, sa hon. ”Var det så här?”

Hon kastade Laban högt upp i luften och bollade med honom ett slag. Och människorna jublade. Korvgubben klappade i sina små rynkiga händer och log.

När Pippi var färdig, var det en mycket förskrämd Laban som satt på marken och såg sig omkring med förvirrad blick.

”Nu tycker jag att busen ska gå hem”, sa Pippi.

Det hade Laban ingenting emot.

”Men först var det en del korv som skulle betalas”, sa Pippi.

Och då steg Laban upp och betalade arton korvar. Sen gick han därifrån utan ett ord. Han blev sig aldrig riktigt lik efter den dan.

”Leve Pippi”, skrek människorna.

”Hurra för Pippi”, sa Tommy och Annika.

”Vi behöver ingen polis här i stan”, var det en som sa. ”Så länge vi har Pippi Långstrump.”

”Nej, minsann”, sa en annan. ”Hon tar hand om både tigrar och busar.”

”Det är klart här måste finnas en polis”, sa Pippi. ”Någon ska väl se till att alla cyklar är ordentligt felparkerade.”

”O, Pippi, vad du är stilig”, sa Annika, när barnen tågade hem från marknaden.

”O ja, förtjusande”, sa Pippi. Hon nöp i kjolen som slutade på halva låret. ”Rent ut sagt förtjusande!”

Pippi är skeppsbruten

Varenda dag så fort skolan var slut rusade Tommy och Annika över till Villa Villekulla. De ville inte ens läsa sina läxor hemma, utan de tog med sina läxböcker till Pippi.

”Det är bra”, sa Pippi. ”Sitt här och läs, så fastnar det nog lite lärdom på mej också. Inte för att det precis känns som om jag behövde nån, men det går kanske inte att bli En Verkligt Fin Dam, om man inte lär sej hur många urinvånare som finns i Australien.”

Tommy och Annika satt vid köksbordet med sina geografiböcker uppslagna. Pippi satt mitt på bordet med benen uppdragna under sig.

”Fast tänk nu”, sa Pippi och la begrundande fingret på näsan, ”tänk om jag just har lärt mej hur många urinvånare det finns, och så en av dom går och får lunginflammation och dör, då är det ju förgäves alltihop, och här sitter jag och är inte En Verkligt Fin Dam ett dugg.”

Hon funderade.

”Någon borde säga till urinvånarna att dom uppför sej så att det inte blir fel i era läxböcker”, sa hon.

När Tommy och Annika var färdiga med sina läxor, då började det roliga. Om det var vackert väder höll man till i trädgården, red lite på hästen eller kröp upp på mangelbodtaket och satt där och drack kaffe, eller också klättrade man upp i den gamla eken som var alldeles ihålig inuti, så att man kunde krypa ner i stammen. Pippi sa att det var ett mycket märkvärdigt träd, för det växte sockerdricka i det. Inuti trädet växte det sockerdricka. Och det var nog sanning, för varje gång barnen klättrade ner till sitt gömställe inne i eken, så stod där tre sockerdricka och väntade på dem. Tommy och Annika kunde inte begripa vart de tomma sockerdricksflaskorna tog vägen efteråt, men Pippi sa att de visnade bort så fort man druckit ur dem. Ja, det var ett märkvärdigt träd, det tyckte både Tommy och Annika. Ibland växte det chokladkakor också, men det var bara på torsdagarna, sa Pippi, och Tommy

och Annika var mycket noga med att gå dit och plocka chokladkakor varje torsdag. Pippi sa att om man bara gav sig tid att vattna trädet ordentligt emellanåt, så skulle man nog kunna få det till att växa franska brön också och till och med lite kalvstek.

Om det var regnigt väder fick man stanna inomhus, och det var inte tråkigt det heller. Antingen kunde man titta på alla de fina sakerna i Pippis byrålådor eller också kunde man sitta framför spisen och se hur Pippi bakade våfflor eller stekte äpplen, eller också kunde man krypa ner i vedlåren och sitta där och höra Pippi berätta några spännande äventyr från den tiden då hon seglade på havet.

”Jämmerligen, vad det stormade”, kunde Pippi säga. ”Till och med fiskarna var sjösjuka och ville gå i land. Jag såg själv en haj som var alldeles grön i ansiktet och en bläckfisk som satt och höll sej för pannan med alla sina många armar. Oj, oj, en sån storm det var!”

”O, var du inte rädd, Pippi”, sa Annika.

”Ja, för tänk om ni hade lidit skeppsbrott”, sa Tommy.

”Nja”, sa Pippi. ”Lite mer eller mindre skeppsbruten, det har jag vatt så många gånger så inte var jag rädd inte. Inte i första taget åtminstone. Jag var inte rädd när russina blåste bort ur saftsoppan när vi satt och åt middag, och inte när löständerna blåste ur mun på kocken heller. Men när jag fick se att det bara var skinnet kvar av skeppskatten, och han själv seglade spritt naken i luften på väg mot Fjärran Östern, då började det kännas lite obehagligt.”

”Jag har en bok som handlar om skeppsbrott”, sa Tommy, ”Robinson Kruse heter den.”

”O ja, den är så bra”, sa Annika. ”Robinson, han kom till en öde ö han.”

”Har du, Pippi, lidit skeppsbrott nån gång”, undrade Tommy och satte sig bättre tillrätta i vedlåren. ”Och kommit på en öde ö?”

”Det skulle man kunna påstå”, sa Pippi med eftertryck. ”Nånting så skeppsbrutet som jag, det får man leta efter. Där ligger allt Robinson i lä. Jag skulle tro att det är ungefär så där en åtta eller tio öar i Atlanten och Stilla oceanen som jag *inte* har kommit i land på efter skeppsbrott. Dom står på en särskild svart lista i turisthandböckerna.”

”Är det inte härligt att vara på en öde ö”, sa Tommy. ”Jag skulle så gärna vilja vara det jag också.”

”Den saken är lätt ordnad”, sa Pippi. ”Öar är det ingen brist på.”

”Nä, jag vet en inte alls långt härifrån”, sa Tommy.

”Ligger den i en sjö”, undrade Pippi.

”Javisst”, sa Tommy.

”Fint”, sa Pippi. ”För om den hade legat på torra land så hade den inte dugt.”

Tommy blev alldeles vild av hänryckning.

”Vi gör det”, skrek han. ”Vi ger oss av ögonblickligen.”

Om två dagar skulle Tommy och Annika få sommarlov, och samtidigt skulle deras mamma och pappa resa bort. Ett bättre tillfälle att leka Robinson kunde inte tänkas.

”Om man ska lida skeppsbrott bör man först se till att man har en båt”, sa Pippi.

”Och det har vi ingen”, sa Annika.

”Det ligger en gammal trasig eka nere på åbotten har jag sett”, sa Pippi.

”Men den *har* redan lidit skeppsbrott”, sa Annika.

”Så mycket bättre”, sa Pippi. ”Så vet den hur det ska gå till.”

För Pippi var det ju en enkel sak att bärga den sjunkna ekan. En hel dag stod hon sedan nere vid åkanten och tätade skrovet med tjära och drev. Och en regnig förmiddag hölls hon i vedboden och yxade till ett par åror.

Och så fick Tommy och Annika sommarlov, och deras föräldrar reste bort.

”Vi kommer hem om två dagar”, sa barnens mamma. ”Var nu riktigt snälla och lydiga och kom ihåg att ni måste göra precis som Ella säger.”

Ella var familjens hembiträde, och hon skulle se till Tommy och Annika när deras mamma och pappa var borta. Men när barnen blev ensamma med Ella, så sa Tommy:

”Ella behöver inte se till oss alls, för vi ska vara hos Pippi precis hela tiden.”

”Vi kan väl förresten se efter oss själva”, sa Annika. ”Pippi har *aldrig* någon som ser efter henne. Varför kan då inte vi få vara ifred två dar åtminstone?”

Ella hade inte alls nånting emot att vara ledig ett par dar, och när Tommy och Annika hade tiggat och bett och tjatat tillräckligt länge, så sa Ella att för all del, hon kunde visst fara hem och hälsa på sin mamma ett slag. Men då måste barnen säkert lova att äta och sova ordentligt och inte springa ute om kvällarna utan en varm tröja på sig. Tommy sa att han gärna skulle sätta på sig ett dussin tröjor, bara Ella gav sig i väg.

Och så blev det. Ella försvann, och två timmar efteråt startade Pippi, Tommy och Annika, hästen och Herr Nilsson sin färd till den obebodda ön.

Det var en mild försommardag. Alldeles ljumt i luften var det, fast det var mulet. Det var rätt lång väg att gå innan man kom till sjön där den obebodda ön låg. Pippi bar båten välvd över huvudet. På hästens rygg hade hon lastat en enorm säck och ett tält.

”Vad är det i säcken”, frågade Tommy.

”Mat och skjutvapen och filter och en tomбутelj”, sa Pippi. ”För jag tycker att vi ska ha ett någorlunda bekvämt skeppsbrott, eftersom det är första gången för er. Annars, när jag är skeppsbruten, brukar jag alltid skjuta en antilop eller ett lamadjur och äta köttet rått, men det *skulle* ju kunna tänkas att det varken finns antiloper eller lamadjur på den här ön, och det vore försmädligt om vi skulle behöva svälta ihjäl för en sån struntsaks skull.”

”Vad ska du ha tomбутeljen till”, undrade Annika.

”Vad jag ska ha tomбутeljen till? Hur kan du fråga så dumt? En båt är förstås det viktigaste när man ska lida skeppsbrott, men därefter kommer en tomбутelj. Det lärde min pappa mej redan när jag låg i vaggan. ’Pippi’, sa han, ’det gör inget om du glömmer tvätta fötterna när du ska presenteras vid hovet, men glömmer du tomбутeljen när du ska lida skeppsbrott, då kan du hälsa hem.’”

”Ja, men vad ska man ha den till”, envisades Annika.

”Har du aldrig hört talas om flaskpost”, sa Pippi. ”Man skriver ett papper och ber om hjälp och sen stoppar man ner det i buteljen och sätter korken i och kastar buteljen i sjön, och så flyter den i väg direkt till någon som kan komma och rädda en. Hur i all sin dar trodde du annars man skulle klara sej från ett skeppsbrott med livet? Lämna allting åt slumpen va? Nehej du!”

”Jaså, på det viset”, sa Annika.

Snart var man framme vid en liten sjö, och där mitt ute i sjön låg den obebodda ön. Solen bröt just fram genom molnen och kastade ett vänligt skimmer över den ljusa försommargrönskan.

”Sannerligen”, sa Pippi, ”det där var en av de trevligaste obebodda öar jag har sett.”

Hon välvde raskt båten i sjön, befriade hästen från hans packning och stuvade alltsammans på ekans botten. Annika och Tommy och Herr Nilsson skuttade i. Pippi klappade hästen.

”Ja, min kära häst, hur gärna jag än ville, så kan jag inte be dej sitta i båten. Jag hoppas du kan simma. Det är så enkelt så. Du gör bara så här.”

Hon plumsade i sjön med kläderna på och tog ett par simtag.

”Det är hemskt roligt, må du tro. Och vill du ha ännu roligare så kan du leka valfisk. Så här!”

Pippi fyllde munnen med vatten, la sig på rygg och sprutade som en fontän. Hästen såg inte ut som om han tyckte det var särskilt roligt, men när Pippi äntrade båten, tog årorna och rodde i väg, så kastade sig hästen i vattnet och simmade efter. Fast han lekte inte valfisk. När man var nästan framme vid ön skrek Pippi:

”Alle man till pumparna!”

Och sekunden efteråt: ”Förgäves! Vi måste lämna fartyget! Rädde sig den som kan!”

Hon ställde sig på aktertoften och störtade på huvudet ner i vattnet. Snart dök hon upp igen, grep båtens fånglina och simmade mot land.

”Jag måste i alla fall rädda matsäcken, så besättningen kan lika gärna stanna kvar ombord”, sa hon. Hon gjorde fast båten vid en sten och hjälpte Tommy och Annika i land. Herr Nilsson klarade sig själv.

”Ett under har skett”, skrek Pippi. ”Vi är räddade. Åtminstone tillsvidare. Såframt här inte finns kannibaler och lejon.”

Även hästen hade nu hunnit fram till ön. Han steg upp ur vattnet och skakade på sig.

”Se, där har vi första styrman också”, sa Pippi belåtet. ”Låtom oss hålla krigsråd!”

Hon tog fram ur säcken sin pistol som hon en gång hade hittat i en sjömanskista på Villa Villekullas vind. Med pistolen i högsta hugg smög hon sig fram försiktigt spejande åt alla håll.

”Vad är det, Pippi”, sa Annika oroligt.

”Jag tyckte jag hörde morrandet av en kannibal”, sa Pippi. ”Man kan aldrig vara nog försiktig. Det skulle just tjäna nånting till att rädda sej från att drunkna bara för att bli serverad med stuvade grönsaker som middag åt en kannibal!”

Men inga kannibaler syntes till.

”Ha, dom har dragit sej undan och lagt sej i bakhåll”, sa Pippi. ”Eller också sitter dom väl och stavar i kokboken för att se hur dom ska laga till oss. Och det säger jag då, att serverar dom mej med stuvade morötter, så förlåter jag dom aldrig. Jag avskyr morötter.”

”Usch, Pippi, tala inte så där”, sa Annika och ryste.

”Jaså, gillar du inte morötter du heller? Nåja, hur som helst så ska vi slå upp tältet nu.”

Och det gjorde Pippi. Snart stod det uppställt på en skyddad plats, och Tommy och Annika kröp in och ut i det och var fullkomligt lyckliga. Ett stycke utanför tältet la Pippi några stenar i en ring och på dessa samlade hon ihop pinnar och stickor.

”O, så härligt, ska vi få en brasa”, sa Annika.

”Jojomen”, sa Pippi. Hon tog två träbitar och började gnida dem mot varann. Tommy blev mycket intresserad.

”Nämen, Pippi”, sa han förtjust, ”ska du göra upp eld som vildarna gör?”

”Nä, men jag fryser om fingrarna”, sa Pippi, ”och det här är lika bra som en åkarbrasa. Låt mej se, var var det jag la tändsticksasken?”

Snart flammade ett muntert bål, och Tommy sa att han tyckte det var väldigt hemtrevligt.

”Ja, och så håller det vilddjuren på avstånd”, sa Pippi.

Annika flämtade till.

”Vilka vilddjur”, undrade hon med darrande stämma.

”Myggorna”, sa Pippi och kliade eftertänksamt ett stort myggbett på benet.

Annika drog en suck av lättnad.

”Ja, lejona också förstås”, fortsatte Pippi. ”Men pytonormar och amerikansk bison lär det inte hjälpa emot.”
Hon klappade sin pistol.

”Men var lugn, Annika”, sa hon. ”Med den här klarar jag nog skivan, om det till och med skulle komma en åkersork.”

Så dukade Pippi fram kaffe och smörgåsar, och barnen satt omkring bålet och åt och drack och hade det så trevligt. Herr Nilsson satt på Pippis axel och åt han med, och hästen stack fram nosen då och då och fick en brödbit och lite socker. Och så hade han så mycket skönt, grönt gräs att beta av också.

Himlen var mulen och det började bli alldeles mörkt mellan buskarna. Annika flyttade sig så nära Pippi hon kunde komma. Eldflammorna kastade så underliga skuggor. Det kändes som om mörkret var levande där utanför den lilla krets som belystes av eldskenet. Annika ryste. Tänk om det stod en kannibal bakom den där enbusken? Eller om det gömde sig ett lejon bakom den stora stenen?

Pippi satte ifrån sig kaffekoppen.

”Femton gatar på död mans kista,
för sjung hej och en flaska rom”,

sjöng hon med sin hesa röst. Annika ryste ännu mera.

”Den visan står i en annan bok som jag har”, sa Tommy ivrigt. ”En sjörövarbok.”

”Jaså, minsann”, sa Pippi. ”Då är det nog Fridolf som har skrivit den boken, för det är han som har lärt mej den. Hur många gånger har jag inte suttit på akterdäck på min pappas båt i stjärnklara nätter med Södra Korset rakt över huvet och Fridolf bredvid mej och hört honom sjunga så här:

Femton gatar på död mans kista,
för sjung hej och en flaska rom”,

sjöng Pippi om igen med ännu hesare röst.

”Pippi, det känns så underligt i mej när du sjunger så där”, sa Tommy. ”Det känns så hemskt och så härligt på samma gång.”

”I mej känns det nästan bara hemskt”, sa Annika. ”Fast lite härligt också.”

”Jag ska gå till sjöss när jag blir stor”, sa Tommy bestämt. ”Jag ska bli sjörövare precis som du, Pippi.”

”Fint”, sa Pippi. ”Karibiska Havets Fasa, det ska bli du och jag, Tommy. Vi ska röva till oss guld och juveler och ädla stenar och ha ett gömställe för våra skatter långt inne i en grotta på en obebodd ö i Stilla oceanen och tre benrangel som ska vakta grottan, och vi ska ha en flagga med en dödskalle och två korslagda benknotor på, och vi ska sjunga ’Femton gatar’, så att det hörs från ena ändan av Atlanten till den andra, och alla sjöfarare ska bli

alldeles bleka när dom hör oss och fundera på att kasta sej i sjön för att undgå vår blodiga, blodiga hämnd!”

”Ja men jag då”, sa Annika klagande. ”Jag törs inte bli sjörövare. Vad ska jag då göra?”

”Å, du kan följa med i alla fall”, sa Pippi. ”Och dammtorka på fortepianot!”

Så småningom slocknade elden.

”Tid att gå till kojs”, sa Pippi. Hon hade lagt granris på marken inne i tältet och ovanpå granriset flera tjocka filter.

”Vill du ligga skavfötters med mej inne i tältet”, sa Pippi till hästen. ”Eller vill du hellre stå här ute under ett träd med ett hästtäck på dej? Blir du alltid illamående när du ligger i tält sa du? Nåja, som du vill då!” Pippi gav honom en vänlig klapp.

Snart låg alla tre barnen och Herr Nilsson inrullade i filter inne i tältet. Utanför kluckade vågorna mot stranden.

”Hör oceanens bränningar”, sa Pippi drömmande.

Det var mörkt som i en säck, och Annika höll Pippi i handen, för allting kändes mycket mindre farligt då. Rätt som det var började det regna. Dropparna plaskade ner på tältduken, men inne i tältet var allt varmt och torrt, och då var det bara trevligt att höra det där plasket. Pippi gick ut och la på hästen en filt till. Han stod under en tät gran, så det gick ingen nöd på honom.

”Vad vi har det härligt”, suckade Tommy, när Pippi kom in igen.

”Javisst”, sa Pippi. ”Och titta vad jag hittade under en sten! Tre chokladkakor!”

Tre minuter efteråt sov Annika med munnen full av choklad och Pippis hand i sin.

”Vi har glömt borsta tänderna i kväll”, sa Tommy. Sen somnade han också.

När Tommy och Annika vaknade var Pippi försvunnen. De skyndade sig att kravla ut ur tältet. Solen sken. Framför tältet brann ett nytt bål, och Pippi satt vid elden och stekte skinka och kokade kaffe.

”Hjärtliga lyckönskningar och glad påsk”, sa hon när hon fick syn på Tommy och Annika.

”Ä, inte är det påsk nu inte”, sa Tommy.

”Jaså”, sa Pippi. ”Spar det till nästa år då!”

Den goda doften av skinka och kaffe stack barnen i näsan. De satte sig med korslagda ben omkring elden, och Pippi langade fram skinka och ägg och potatis åt dem. Efteråt drack de kaffe med pepparkakor till. Och aldrig hade en frukost smakat så underbart.

”Jag tycker att vi har det bättre än Robinson”, sa Tommy.

”Ja, kunde vi sen få lite färsk fisk till middan så är jag rädd att Robinson blir blå av avundsjuka”, sa Pippi.

”Usch, jag tycker inte om fisk”, sa Tommy.

”Inte jag heller”, sa Annika.

Men Pippi skar av en lång, smal gren, band fast ett snöre i ena ändan, formade en knappnål till en krok, satte en brödsmula på kroken och sig själv på en stor sten nere vid stranden.

”Nu ska vi se”, sa hon.

”Vad ska du meta för något”, frågade Tommy.

”Bläckfisk”, sa Pippi. ”Det är en läckerhet utan like.”

Hon satt där en hel timme, men ingen bläckfisk nappade. En abborre kom fram och nosade på brödsmulan, men då ryckte Pippi hastigt upp kroken.

”Nej tack, min gosse”, sa hon. ”Det drar ihop sej till fläskpannkaka kan jag märka. Bläckfisken är trilsk i dag.”

Tommy och Annika var mycket nöjda. Vattnet glittrade så inbjudande i solskenet.

”Ska vi bada”, sa Tommy.

Det var Pippi och Annika med på. Det var rätt kallt i vattnet. Tommy och Annika stack i stortån men drog den snabbt tillbaka igen.

”Jag vet ett bättre sätt”, sa Pippi. Det låg en klippa alldeles invid strandkanten och uppe på klippan växte ett träd. Trädets grenar sträckte sig ut över vattnet. Pippi klättrade upp i trädet och band fast ett rep omkring en gren.

”Så här, förstår ni.” Hon fattade om repet, slängde sig i luften och rutschade ner i vattnet.

”Då blir man doppad på en gång”, skrek hon när hon kom upp.

Tommy och Annika var först lite betänksamma, men det såg så roligt ut att de bestämde sig för att försöka. Och när de bara hade försökt en gång så ville de aldrig sluta, för det var ännu roligare än det såg ut. Herr Nilsson ville också vara med. Han rutschade nerför linan, men sekunden innan han skulle plumsa i vattnet vände han och började att med rasande fart klättra

uppåt. Så gjorde han varenda gång, fast barnen skrek åt honom att han var feg. Sen hittade Pippi på att man kunde sitta på en brädlapp och åka kana utför klippan ner i vattnet, och det var roligt det också, för det plaskade nånting alldeles otroligt när man dunsade i.

”Den där Robinson, åkte han på någon brädbit månstro”, undrade Pippi där hon satt högst uppe på klippan beredd att ge sig av.

”Nähä, det står inte i boken åtminstone”, sa Tommy.

”Det var väl det jag kunde tro. Jag tycker det är skräp med hans skeppsbrott. Vad tog han sej till hela dagarna? Gjorde korsstygnbroderier? Tjohej, nu kommer jag!”

Pippi gled utför, och hennes röda flätor flaxade omkring henne.

Efter badet beslöt sig barnen för att utforska den obebodda ön ordentligt. Alla tre satt upp på hästen, och han lunkade beskedligt i väg med dem. Uppför backe och nerför backe gick det, genom snårig småskog och mellan täta granar, genom kärr och över små vackra gläntor, där det växte fullt med ängsblommor. Pippi satt med pistolen i beredskap, och då och då smällde hon av ett skott så att hästen gjorde höga krumsprång i förskräckelsen.

”Där stöp ett lejon”, sa hon belåtet.

Eller också:

”Nu har *den* kannibalen satt sin sista potatis!”

”Jag tycker att det här ska vara vår ö alltid”, sa Tommy när de hade återvänt till lägret och Pippi hade satt igång med att baka fläskpannkakor.

Det tyckte Pippi och Annika också.

Det smakade mycket gott med fläskpannkakor när man fick dem rykande varma. Det fanns inga tallrikar och inga gafflar och knivar till hands, och Annika frågade:

”Får vi äta med fingrarna?”

”Gärna för mej”, sa Pippi. ”Men själv håller jag mej nog till det gamla knepet att äta med munnen.”

”Ä, du förstår väl vad jag menar”, sa Annika. Hon tog en pannkaka i sin lilla hand och stoppade den sen njutningsfullt in i munnen.

Och så blev det kväll igen. Elden var släckt. Tätt tryckta intill varann och nedsmorda med fläskpannkaka över hela ansiktet låg barnen i sina filter. Genom en springa i tältduken lyste en stor stjärna. Oceanens bränningar sövde dem till ro.

”I dag måste vi fara hem”, sa Tommy klagande nästa morgon.

”Det är för nedrigt”, sa Annika. ”Jag skulle vilja vara här hela sommaren. Men i dag kommer mamma och pappa hem.”

Efter frukosten gick Tommy och spankulerade nere vid stranden. Plötsligt gav han till ett illtjut. Båten! Den var borta! Annika blev mycket uppskakad. Hur skulle de nu kunna komma därifrån? Visserligen ville hon gärna vara på ön hela sommaren, men det var något helt annat när man visste att man inte *kunde* komma hem. Och vad skulle stackars mamma säga när hon fick se att Tommy och Annika var försvunna! Annika fick tårar i ögonen när hon tänkte på det.

”Vad är det med dej, Annika”, sa Pippi. ”Vad har du för uppfattning om skeppsbrott egentligen? Vad tror du Robinson skulle ha sagt, om det hade kommit ett fartyg och hämtat honom när han hade varit på sin obebodda ö i två dar? ’Vassego’, herr Kruse, och gå ombord och bli räddad och badad och rakad och få tånaglarna klippta!’ Nä tack, du! Jag tror nog, att herr Kruse hade sprungit och gömt sej bakom en buske. För har man äntligen lyckats komma på en obebodd ö, så vill man väl vara där i teminstingens sju år.”

Sju år! Annika ryste och Tommy såg mycket fundersam ut.

”Ja, jag menar inte att vi ska stanna här hur länge som helst”, sa Pippi lugnande. ”När Tommy ska in i lumpen måste vi väl ge oss tillkänna, antar jag.”

Annika blev mer och mer förtvivlad. Pippi tittade begrundande på henne.

”Nåja, om du tar det på det viset”, sa hon, ”så är det väl ingen annan råd än att vi skickar i väg flaskposten.”

Hon gick och grävde fram tombuteljen ur säcken. Papper och penna lyckades hon också åstadkomma. Hon la alltsammans på en sten framför Tommy.

”Skriv du, som är mera hemma i skrivningskonsten”, sa hon.

”Ja, men vad ska det stå”, frågade Tommy.

”Låt mej nu se”, funderade Pippi. ”Du kan skriva så här: ’Hjälp oss, innan vi förgås! Utan snus i två dagar försmäktar vi på denna ö.’”

”Nej men Pippi, så kan vi väl inte skriva”, sa Tommy förebrående. ”Det är ju inte sanning.”

”Vilket då”, sa Pippi.

”Inte kan vi skriva ’utan snus’”, sa Tommy.

”Inte det”, sa Pippi. ”Har du nåt snus?”

”Nej”, sa Tommy.

”Har Annika nåt snus?”

”Nej, det förstås, men ...”

”Har jag nåt snus”, frågade Pippi.

”Nej, det kan väl hända”, sa Tommy. ”Men vi använder ju inte snus.”

”Ja, det är ju just det jag vill att du ska skriva: ’Utan snus i två dagar ...’”

”Ja men om vi skriver så, så tror folk att vi använder snus, det är jag säker på”, envisades Tommy.

”Hör du, Tommy”, sa Pippi. ”Svara mej på en sak! Vilka människor är det, som *oftast* är utan snus, dom som använder det eller dom som *inte* använder det?”

”Dom som *inte* använder det förstås”, sa Tommy.

”Nå, vad bråkar du för då”, sa Pippi. ”Skriv som jag säger!”

Och då skrev Tommy: ”Hjälp oss innan vi förgås! Utan snus i två dagar försmäktar vi på denna ö.”

Pippi tog papperet, stoppade in det i buteljen, satte i en kork och kastade ut buteljen i vattnet.

”Nu bör vi snart ha våra räddare här”, sa hon.

Buteljen guppade i väg och hade snart lagt sig till ro bredvid några rötter inne vid stranden.

”Vi måste kasta den längre ut”, sa Tommy.

”Det vore väl det dummaste vi kunde göra”, sa Pippi. ”För om den flyter i väg långt bort, så vet inte våra räddare var dom ska leta efter oss, men om den ligger här så kan vi hojta åt dom när dom har hittat den, och då blir vi räddade tvärt mesamma.”

Pippi satte sig nere vid stranden.

”Det är bäst vi håller ögonen på buteljen hela tiden”, sa hon. Tommy och Annika satte sig bredvid henne. Efter tio minuter sa Pippi otåligt:

”Folk måste inte tro att man har *något* annat att göra än att sitta och vänta på att bli räddad. Var håller dom hus egentligen?”

”Vilka”, undrade Annika.

”Dom som ska rädda oss”, sa Pippi. ”Det är ett slarv och en nonchalans som är rent ruskig, när man tänker på att det gäller människoliv.”

Annika började tro att de verkligen skulle få försmäkta på ön. Men plötsligt stack Pippi pekfingret i vädret och skrek:

”Kors i all sin dar, vad jag är tankspridd! *Hur* kunde jag glömma det?”

”Vad då”, undrade Tommy.

”Båten”, sa Pippi. ”Jag bar ju opp den på land i går kväll, när ni hade somnat vetja!”

”Men varför gjorde du det”, sa Annika förebrående.

”Jag var rädd att den skulle bli våt”, sa Pippi. I ett huj hade hon hämtat båten som låg väl dold under en gran. Hon vräkte den i sjön och sa bister:

”Sisådär, nu kan dom komma! För när dom nu kommer och räddar oss, så räddar dom oss förgäves. För nu räddar vi oss själva, och det blir rätt åt dom. Det ska lära dom att raska sej lite en annan gång.”

”Jag hoppas att vi hinner hem före mamma och pappa”, sa Annika när de satt i båten och Pippi med kraftiga årtag rodde mot land. ”För o, vad mamma ska bli orolig annars!”

”Det tror jag inte”, sa Pippi.

Men herr och fru Settergren hann hem en halvtimme före barnen. Ingen Tommy och Annika syntes till. Men i brevlådan låg en papperslapp och på den stod det:

TRO FRÅLL DEL INTTE ATT ERE
BARN E DÖA ELOR FÖRSVUNA
FÖR FÖR ALTD DÄ E DI RAKT
INTTE DI E. BARA LITTE
SJEPSBRUTTNA Å KOMER
SNART HEM DÄ. SVÄR JAG
PO HELSNIGER FRÅM PIPPI

Pippi får fint besök

En sommarkväll satt Pippi och Tommy och Annika på Pippis verandatrappa och åt smultron som de hade plockat på förmiddan samma dag. Det var en sådan ljuvlig afton med fågelkvitter och blomsterdoft och – ja, och så smultronen. Allting var så fridfullt. Barnen åt och pratade nästan inte alls. Tommy och Annika satt och tänkte på hur härligt det var att det var sommar och så bra det var att inte skolan skulle börja än på länge. Vad Pippi tänkte på är inte gott att veta.

”Pippi, nu har du bott här i Villa Villekulla ett helt år”, sa Annika plötsligt och kramade Pippis arm.

”Ja, tiden går och man börjar bli gammal”, sa Pippi. ”Fram på höstkanten fyller jag tio år, och då har man väl sett sina bästa dar.”

”Tror du att du kommer att bo här alltid”, undrade Tommy. ”Jag menar ända tills du blir så stor så att du kan bli sjörövare.”

”Ingen vet”, sa Pippi. ”För jag tänker väl att min pappa inte stannar på den där ön alltid. Så fort han får en ny båt färdig så kommer han nog och hämtar mej.”

Tommy och Annika suckade. Plötsligt satte Pippi sig kapprak upp på trappan.

”Titta, där kommer han förresten”, sa hon och pekade ner mot grinden. Hon tog trädgårdsgången i tre skutt. Tommy och Annika följde tveksamt efter, lagom för att se henne kasta sig om halsen på en mycket tjock farbror med röda, stubbade mustascher och blå sjömansbyxor.

”Pappa Efraim”, skrek Pippi och viftade så ivrigt med benen där hon hängde om hans hals, att hennes stora skor trillade av. ”Pappa Efraim, vad du har vuxit!”

”Pippilotta Viktualia Rullgardina Krusmynta Efraimsdotter Långstrump, mitt älskade barn! Jag tänkte just säga, att *du* har vuxit.”

”Jag förstod det”, sa Pippi. ”Det var därför jag sa det först, haha!”

”Min unge, är du lika stark som förr?”

”Starkare”, sa Pippi. ”Ska vi bryta arm?”

”Kör i vind”, sa pappa Efraim.

Det stod ett bord i trädgården, och där satte sig Pippi och hennes pappa för att bryta arm, medan Tommy och Annika tittade på. Det fanns bara en i världen som var lika stark som Pippi, och det var hennes pappa. Där satt de nu och tog i av alla krafter, men ingen lyckades bryta ner den andre. Till sist darrade det i alla fall lite i kapten Långstrumps arm, och Pippi sa:

”När jag blir tio år, så bryter jag ner dej, pappa Efraim.”

Det trodde pappa Efraim också.

”Men kära hjärtans”, sa Pippi, ”jag glömmer ju bort att presentera. Det här är Tommy och Annika och det här är min far, kaptenen och hans majestät Efraim Långstrump, ja, för du är väl kung, pappa?”

”Det stämmer precis”, sa kapten Långstrump. ”Jag är kung över kurredutterna på en ö, som heter Kurrekurreduttön. Jag flöt iland där efter sen jag blåste i sjön, du minns.”

”Ja, det var väl det jag kunde tro”, sa Pippi. ”Jag visste hela tiden att du inte hade drunknat.”

”Drunknat, ånej! Det är lika omöjligt för mej att sjunka som för en kamel att trä på en synål. Jag flyter på fläsket.”

Tommy och Annika tittade undrande på kapten Långstrump.

”Varför har inte farbror några kurreduttkungskläder?” frågade Tommy.

”Dom har jag här i väskan”, sa kapten Långstrump.

”Sätt på dej dom, sätt på dej dom”, skrek Pippi. ”Jag vill se far min i kunglig skrud.”

Och så gick de in i köket allihop. Kapten Långstrump försvann in i Pippis sovrum, och barnen satt på vedlåren och väntade.

”Det är precis som på teatern”, sa Annika förväntansfullt.

Och så – pang – öppnades dörren och där stod kurreduttkungen. Han hade en bastkjol om livet, på huvudet satt en krona av guld, om halsen hängde halsband i långa rader, i ena handen hade han ett spjut och i den andra en sköld. Men det var också allt, jo, under bastkjolen stack det fram ett par tjocka, håriga ben prydda med guldringar nere vid anklarna.

”Ussankussor mussor filibussor”, sa kapten Långstrump och rynkade hotfullt ögonbrynen.

”O, sa Tommy förtjust, ”vad betyder det där, farbror Efraim?”

”Det betyder: ’Darra, mina fiender!’”

”Hör du, pappa Efraim”, sa Pippi, ”blev inte kurredutterna häpna, när du flöt i land på deras ö?”

”Jo, alldeles förfärligt häpna”, sa kapten Långstrump. ”Men när jag hade slitit av en palm med bara händerna, så gjorde dom mej till kung. Sen regerade jag om förmiddagarna och byggde på min båt om eftermiddagarna. Det tog lång tid att få den färdig, när jag skulle göra allting alldeles ensam. Det var bara en liten segelbåt förstås. När den var klar, sa jag åt kurredutterna att jag måste lämna dom för en liten tid, men att jag snart skulle komma tillbaka och då skulle jag ha med mej en prinsessa som hette Pippilotta. Och då slog dom på sina sköldar och skrek: ”Ussumplussor, ussomplussor!””

”Vad betyder det”, sa Annika.

”Det betyder: ’Bravo, bravo!’ Sen regerade jag riktigt kraftigt i fjorton dars tid, så att det skulle räcka för hela tiden jag var borta. Och sen hissade jag segel och stack ut till havs, och kurredutterna skrek: ’Ussumkura kussomkara!’ Och det betydde: ’Välkommen tillbaka, tjocka vita hövding!’ Sen satte jag kurs direkt på Surabaja. Och vad tror ni var det första jag såg när jag hoppade i land där? Jo, min gamla hederliga skonare ’Hoppetossa’. Och min gamla hederliga Fridolf som stod vid relingen och vinkade av alla krafter. ’Fridolf’, sa jag, ’nu återtar jag befälet ombord.’ ’Aj, aj, kapten’, sa han. Och så gjorde jag det. Hela den gamla besättningen är kvar, och nu ligger ’Hoppetossa’ nere i hamnen här, så du kan gå och hälsa på alla dina gamla vänner, Pippi.”

Och då blev Pippi så glad att hon ställde sig på huvudet på köksbordet och sprattlade med benen. Men Tommy och Annika kunde inte hjälpa att de kände sig lite ledsna. Det var precis som om någon höll på att ta Pippi ifrån dem tyckte de.

”Nu ska vi fira”, skrek Pippi, när hon kom på fötter igen. ”Nu ska vi fira, så det brakar i hela Villa Villekulla.”

Och så dukade hon fram en stadig kvällsmat på köksbordet, och allihop slog sig ner och åt. Pippi stoppade i sig tre hårdkokta ägg med skalen på. Då och då bet hon sin pappa i örat, bara för att hon var så glad att se honom. Herr Nilsson som hade legat och sovit kom plötsligt uppskuttande och gned sig i ögonen av häpnad när han fick syn på kapten Långstrump.

”Nej men se, har du Herr Nilsson kvar”, sa kapten Långstrump.

”Jojomen, och jag har fler husdjur, må du tro”, sa Pippi och gick och hämtade in hästen som fick ett hårdkokt ägg att tugga på han också.

Kapten Långstrump var mycket nöjd att hans dotter hade ordnat så trevligt för sig i Villa Villekulla, och han var glad att hon hade haft sin kappsäck med gullpengar så att hon inte hade behövt lida nöd medan han var borta.

När alla var mätta tog kapten Långstrump fram en trolltrumma ur sin kappsäck, en sådan som kurredutterna brukade ha att dunka takten på, när de hade sina danser och offerfester. Och kapten Långstrump satte sig på golvet och trummade på trumman. Det lät dovt och sällsamt, olika allting annat som Tommy och Annika hade hört.

Och Pippi tog av sig sina stora skor och dansade i strumpfötterna en dans som var sällsam den också. Till sist dansade kung Efraim en vild krigsdans som han hade lärt sig på Kurrekurreduttön. Han svängde sitt spjut och gestikulerade vilt med skölden, och hans nakna fötter trampade så hårt att Pippi skrek:

”Si opp så inte köksgolvet rämnar!”

”Det gör inget”, sa kapten Långstrump och virvlade vidare. ”För nu ska du bli kurreduttprinsessa, min hjärtans dotter!”

Och då sprang Pippi upp och dansade med sin pappa. De figurerade mot varann och tjoade och skrek, och då och då gjorde de höga språng, så Tommy och Annika blev alldeles yra i huvudet av att titta på.

Det blev visst Herr Nilsson också, för han satt och höll sig för ögonen hela tiden.

Så småningom övergick dansen i en brottningsmatch mellan Pippi och hennes pappa. Kapten Långstrump kastade iväg sin dotter så att hon hamnade på hatthyllan. Men där blev hon inte sittande länge. Med ett tjut tog hon ett jättesprång tvärs över köket direkt på pappa Efraim. Och sekunden efteråt hade hon slungat i väg honom, så att han for som en meteor med huvudet före rakt ner i vedlåren. Hans tjocka ben stod rätt i vädret. Han kunde inte komma upp själv, dels därför att han var för tjock och dels därför att han skrattade så förfärligt. Det mullrade som åskan nere i vedlåren. Pippi tog tag i hans fötter för att dra upp honom, men då skrattade han så att han höll på att kvävas. Han var så till den grad kittlig nämligen.

”Ki-ki-ki-killla mej inte”, stönade han. ”Kasta mej i sjön eller häv ut mej genom fönstret, vad som helst, men ki-ki-killla mej inte under fötterna!”

Han skrattade så att Tommy och Annika var rädda att vedlåren skulle spricka. Till sist lyckades han lirka sig upp ur låren, och så fort han kom på benen, rusade han på Pippi och slängde henne handlöst tvärs över köket. Hon hamnade med ansiktet före på spisen som var full av sot.

”Haha, här har vi kurreduttprinsessan direkt”, skrek Pippi förtjust och vände ett kolsvart tryne mot Tommy och Annika. Sen gav hon till ett nytt tjut och kastade sig över sin pappa. Och hon dammade på honom så att det brakade i bastkjolen och basten yrde i hela köket. Guldkronan ramlade av och trillade under bordet. Till sist lyckades Pippi välta omkull sin pappa på golvet, och så satte hon sig på honom och sa:

”Erkänner du att du är besegrad?”

”Ja, jag är besegrad”, sa kapten Långstrump. Och så skrattade de bägge två, och Pippi bet sin pappa helt lätt i näsan, och han sa: ”Så här roligt har jag inte haft sen du och jag rensade sjömanskrogen i Singapore!”

Han kröp under bordet och hämtade sin krona.

”Jo, det här skulle kurredutterna se”, sa han. ”Att riksregalierna ligger under köksbordet i Villa Villekulla.”

Han satte på sig kronan och kammade ut bastkjolen som såg rätt gles ut.

”Den där får du visst skicka till konststoppning”, sa Pippi.

”Ja, men det var det värt”, sa kapten Långstrump.

Han satte sig på golvet och torkade svetten ur pannan.

”Nå, Pippi, mitt barn”, sa han, ”ljuger du nånting nu för tiden?”

”Åja, när jag får tid, men det är inte så ofta”, sa Pippi anspråkslöst. ”Hur är det med dej själv förresten? Du var inte så bortkommen ifråga om ljugning du heller.”

”Tja, jag brukar ljuga lite för kurredutterna om lördagskvällarna, om dom har uppfört sej fint under veckan. Vi brukar ha en liten ljug- och visafton med trumackompanjemang och fackeldans. Ju värre jag ljuger, desto hårdare slår dom på trumman.”

”Jaså”, sa Pippi. ”För mej är det minsann ingen som trummar. Jag går här i min ensamhet och ljuger mej själv så smäck full så det är en glädje att höra det, men ingen så mycket som blåser på kam för den sakens skull. Häromkvällen, när jag hade lagt mej, ljög jag ihop en lång historia om en kalv som kunde knyppla spetsar och klättra i träd, och tänk, jag trodde vartenda ord! Det kallar jag bra ljuget! Men slå på trumma, ånej, det är det ingen som gör!”

”Nåväl, då ska jag göra det”, sa kapten Långstrump. Och så trummade han en lång trumvirvel för sin dotter, och Pippi satt i hans knä och la sitt sotiga ansikte emot hans kind, så han blev lika svart som hon.

Annika hade stått och tänkt på en sak. Hon visste inte om det var lämpligt att hon sa det, men hon kunde inte låta bli.

”Det är fult att ljuga”, sa hon. ”Det säger mamma.”

”Å, vad du är dum, Annika”, sa Tommy. ”Pippi ljuger inte på riktigt, hon ljuger bara på låts, hon hittar på, förstår du inte det, din dumming!”

Pippi tittade eftersinnande på Tommy.

”Ibland pratar du så klokt så jag är rädd att det blir nånting stort av dej”, sa hon.

Det var kväll. Tommy och Annika måste gå hem. Det hade varit en händelserik dag, och roligt hade det varit att få se en riktig levande kurreduttkung. Och visst var det trevligt för Pippi att hon hade fått hem sin pappa. Men ändå! Ändå!

När Tommy och Annika hade krupit till kojs låg de inte och pratade som de annars brukade göra. Det var alldeles tyst i barnkammaren. Plötsligt hördes en suck. Det var Tommy som suckade. Om en stund hördes en suck till. Den gången var det Annika.

”Vad ligger du och suckar för”, sa Tommy retligt.

Men han fick inget svar. För Annika låg under täcket och grät.

Pippi håller avskedskalas

När Tommy och Annika klev in genom Villa Villekullas köksdörr nästa morgon genljöd hela huset av de fasligaste snarkningar. Kapten Långstrump hade inte vaknat än. Men Pippi stod på köksgolvet och höll på med sin morgongymnastik när Tommy och Annika kom och avbröt henne.

”Jaha, nu har man sin framtid tryggad”, sa Pippi. ”Nu ska jag bli kurreduttprinsessa och halva året segla runt alla världens hav med ’Hoppetossa’. Pappa tror att om han regerar ordentligt över kurredutterna under halva året, så klarar dom sej utan kung ett halvår i taget. För ni förstår, en gammal sjöbjörn måste känna ett däck under fötterna då och då. Och så måste han ju tänka på min uppfostran också. Om jag ska kunna bli en verkligt bra sjörövare en gång, så duger det ju inte att jag bara lever hovliv. Sånt blir man förvekligad av, säger pappa.”

”Ska du inte alls vara i Villa Villekulla något”, undrade Tommy med försagd stämma.

”Jo, när vi blir pensionerade”, sa Pippi. ”Om så där en femtio, sextio år. Då ska vi leka och ha trevligt, hör ni.”

Varken Tommy eller Annika kunde hämta mycket tröst ur detta.

”Tänk i alla fall – kurreduttprinsessa”, sa Pippi drömmande. ”Det är inte många barn som blir det. O, jag ska bli så fin! Jag ska ha ringar i alla örona och en lite större ring i näsan.”

”Vad ska du ha på dej mer”, frågade Annika.

”Inget mer”, sa Pippi. ”Aldrig ett smul mer! Men jag ska låta blanka mej med skokräm över hela kroppen varje morgon. Så att jag blir lika svart som dom andra kurredutterna. Jag bara ställer ut mej till borstning om kvällarna på samma gång som skorna.”

Tommy och Annika försökte föreställa sig hur Pippi skulle komma att se ut.

”Tror du att det svarta blir vackert till ditt röda hår”, undrade Annika tveksamt.

”Det får man se”, sa Pippi. ”Annars är det en smal sak att färga håret grönt.” Hon suckade hänfört. ”Prinsessan Pippilotta! Vilket liv! Vilken glans! Och vad jag ska dansa! Prinsessan Pippilotta dansar i lägereldens sken och till trummornas dån. Tänk, vad nosringen ska skallra på mej då!”

”När ... när ... reser du”, frågade Tommy. Rösten lät lite rostig.

”’Hoppetossa’ ska lyfta ankar i morgon”, sa Pippi.

Alla tre barnen stod tysta en lång stund. Det tycktes inte finnas något mer att säga. Till sist gjorde i alla fall Pippi en ny frivolt och sa:

”Men i denna afton ska här hållas ett avskedskalas i Villa Villekulla. Ett avskedskalas, jag säger inte mer! Alla som vill komma och säja adjö till mej är välkomna.”

Det spred sig som en löpeld bland alla barnen i den lilla, lilla staden.

”Pippi Långstrump ska resa från stan, och hon håller avskedskalas i kväll i Villa Villekulla. Vem som vill får gå dit!”

Det var många som ville. Närmare bestämt trettifyra barn. Tommy och Annika hade tagit löfte av sin mamma att de skulle få vara uppe precis hur länge de ville den kvällen. Och deras mamma förstod att detta var alldeles nödvändigt.

Tommy och Annika skulle aldrig glömma den kvällen då Pippi hade sitt avskedskalas. Det var en sådan där vidunderligt varm och vacker sommarkväll, när man riktigt säger till sig själv:

”Så här är det när det är sommar!”

Alla rosorna i Pippis trädgård glödde och doftade i skymningen. Det susade så hemlighetsfullt i de gamla träden. Allting skulle ha varit underbart, om inte. Om inte! Tommy och Annika ville inte tänka tanken till slut.

Alla barnen från stan hade sina lergökar med sig, och de blåste muntert på dem när de marscherade uppför Villa Villekullas trädgårdsgång. Tommy och Annika gick i spetsen. Just när de nådde fram till verandatrappan slogs dörren upp och Pippi stod på tröskeln. Ögonen lyste i hennes fräkniga ansikte.

”Välkomna till min enkla boning”, sa hon och bredde ut armarna. Annika tittade noga på henne för att hon riktigt skulle komma ihåg hur Pippi såg ut. Aldrig, aldrig skulle hon glömma henne, som hon stod där

med de röda flätorna och fräknarna och det glada leendet och de stora, svarta skorna.

På avstånd hördes det dova dunkandet på en trumma. Kapten Långstrump satt i köket med trumman mellan knäna. Han hade sina kungakläder på sig i dag också. Pippi hade särskilt bett honom om det. Hon förstod ju att alla barnen gärna ville se en livs levande kurreduttkung.

Hela köket blev alldeles fullt med barn som stod runt omkring kung Efraim och tittade på honom. Och Annika tänkte att det var tur, att det inte hade kommit fler, för då hade de nog inte fått rum. Just som hon tänkte det hördes det dragspelsmusik ute från trädgården. Och där kom hela besättningen på "Hoppetossa" med Fridolf i spetsen. Det var han som spelade dragspel. Pippi hade varit nere i hamnen samma dag och hälsat på sina vänner och bett dem vara med på avskedskalaset. Nu rusade hon på Fridolf och kramade honom, tills han började bli blå i ansiktet. Då släppte hon honom och skrek: "Musik! Musik!"

Och så spelade Fridolf på sitt dragspel, kung Efraim dunkade på sin trumma, och alla barnen blåste i sina lergökar.

Locket på vedlåren var nedfällt, och där uppepå stod det långa rader av sockerdricksflaskor. På köksbordet stod det femton gräddtårter och på spisen en jättegryta full med korv.

Kung Efraim började med att hugga för sig åtta korvar. Alla andra följde exemplet, och snart hördes i köket inga andra ljud än det mums som uppstår när man äter korv. Sen fick var och en ta sig precis så mycket gräddtårta och sockerdricka han ville. Det var lite trångt i köket, och sällskapet spred sig ut på verandan och i trädgården, så att det lyste vitt av gräddtårta överallt i skymningen.

När alla var mätta föreslog Tommy att man skulle skaka ner korven och gräddtårtan genom att leka något. "Följ John" till exempel. Pippi visste inte hur den leken gick till, men Tommy förklarade för henne att en skulle vara "John" och alla de andra måste göra efter allting som "John" gjorde.

"Kör till", sa Pippi. "Det låter inte så dumt. Och det är nog bäst att jag blir John."

Hon började med att klättra upp på mangelbodtaket. Man fick först lov att kliva upp på trädgårdsstaketet och sen kunde man hasa sig på magen upp på taket. Pippi och Tommy och Annika hade gjort det så många gånger förut, så för dem var det ingen konst. Men de andra barnen tyckte det var rätt svårt. Matroserna på "Hoppetossa" var ju vana att klättra i masterna, så

de klarade också av det som ingenting. Men för kapten Långstrump var det besvärligare, för han var ju så tjock. Och så snärjde han in sig i bastkjolen. Han pustade tungt när han hävde sig upp på taket.

”Den här bastkjolen blir aldrig mer vad den har varit”, sa han dystert.

Från mangelbodtaket hoppade Pippi ner på marken. En del av de mindre barnen tordes förstås inte göra det, men Fridolf var så hygglig. Han lyfte ner alla som inte tordes hoppa. Sen gjorde Pippi sex kullerbyttor på gräsmattan. Alla gjorde likadant, men kapten Långstrump sa: ”Någon måste putta till mej bakifrån. Annars klarar jag det aldrig.”

Det gjorde Pippi. Hon puttade till honom så duktigt, så när han väl kom igång kunde han inte sluta, utan han rullade som ett klot över gräsmattan och gjorde fjorton kullerbyttor i stället för sex.

Sen sprang Pippi in i Villa Villekulla, rusade uppför verandatrappan, klättrade ut genom ett fönster, och genom att göra sig riktigt bredbent kravlade hon sig över till en stege som stod utanför. Raskt sprang hon uppför stegen, skuttade upp på Villa Villekullas tak, rusade längs takåsen, hoppade upp på skorstenen, ställde sig på ett ben och gol som en tupp, kastade sig ner med huvudet före i ett träd som stod vid husgaveln, gled ner på marken, rusade in i vedboden, tog en yxa och högg bort en planka i väggen, kröp ut genom den smala springan, hoppade upp på trädgårdsstaketet, gick balansgång på staketet femtio meter, klättrade upp i en ek och satte sig att vila i ekens högsta topp.

Det hade samlats rätt mycket folk på vägen utanför Villa Villekulla, och efteråt gick de hem och berättade att de hade sett en kung som stod på ett ben på Villa Villekullas skorsten och skrek ”kuckeliku”, så att det hördes vida omkring.

Men det var ingen som trodde att det var sant.

När kapten Långstrump skulle klämma sig igenom det smala hålet i vedbodväggen, så gick det som det måste gå – han fastnade och kunde varken komma fram eller tillbaka. Därför avbröts leken, och alla barnen samlades för att titta på när Fridolf sågade ut kapten Långstrump från väggen.

”Det var en gement rolig lek det här”, sa kapten Långstrump belåtet när han blev fri. ”Men vad ska vi nu hitta på?”

”Förr i världen”, sa Fridolf, ”så brukade kapten och Pippi tävla om vem som var starkast. Det brukade vara så roligt att titta på.”

”Ingen dum idé”, sa kapten Långstrump. ”Men det värsta är att min dotter håller på att bli starkare än jag.”

Tommy stod alldeles bredvid Pippi.

”Pippi”, viskade han, ”jag var så rädd att du skulle krypa ner i vårt gömställe i eken, när vi lekte ’Följa John’. För jag vill inte att någon annan ska få veta om det. Även om vi aldrig mer ska gå dit.”

”Nej, det är vår egen hemlighet”, sa Pippi.

Hennes pappa hade fattat tag i ett järnspett. Han böjde det på mitten precis som om det hade varit av vax. Pippi tog ett annat järnspett och gjorde likadant.

”Nej, vet du vad”, sa hon. ”Såna här enkla konster brukade jag roa mej med när jag låg i vaggan. Bara för att få tiden att gå.”

Då lyfte kapten Långstrump av köksdörren. Fridolf och sju andra matroser fick ställa sig på dörren, och så lyfte kapten Långstrump dem allihop högt i vädret och bar dem runt gräsmattan tio gånger.

Det hade nu hunnit bli alldeles mörkt, och Pippi tände facklor här och var, som lyste så vackert och kastade ett trolskt sken över trädgården.

”Är du färdig”, sa hon till sin pappa efter tionde varvet. Det var han. Då satte Pippi hästen på köksdörren, och på hästryggen satte hon Fridolf och tre andra matroser, och alla fyra hade två barn var i famnen. Fridolf höll Tommy och Annika. Sen lyfte Pippi upp köksdörren, och så bar hon dem runt gräsmattan tjugofem gånger, och det såg så stiligt ut i fackelskenet.

”Sannerligen, unge, du är starkare än jag”, sa kapten Långstrump.

Efteråt satte sig allihop på gräsmattan. Fridolf spelade på sitt dragspel, och alla de andra matroserna sjöng de vackraste sjömansvisor. Barnen dansade till musiken. Pippi tog två facklor i händerna och dansade vildare än någon annan.

Och så avslutades festen med fyrverkeri. Pippi fyrade av raketer och solar så att hela himlen sprakade. Annika satt på verandan och tittade på. Det var så vackert alltihop. Så ljuvligt. Hon kunde inte se rosorna, men hon kände hur de doftade i mörkret. Vad allting skulle ha varit underbart, om inte ... om inte ... Det kändes som om en kall hand grep Annika om hjärtat. I morgon, hur skulle det vara då? Och hela sommarlovet? Och för alltid? Där skulle inte finnas någon Pippi i Villa Villekulla mer. Där skulle inte finnas någon Herr Nilsson, och ingen häst skulle stå på verandan. Inga ridturer mer, inga utflykter med Pippi, inga trevliga kvällsstunder i Villa Villekullas kök, inget träd som det växte sockerdricka i, ja, trädet skulle

förstås finnas kvar, men Annika hade en stark känsla av att där inte skulle växa någon sockerdricka när Pippi var borta. Vad skulle Tommy och hon göra i morgon? Spela krocket förmodligen. Annika suckade.

Festen var slut. Alla barnen tackade och sa adjö. Kapten Långstrump följde med sina matroser tillbaka till "Hoppetossa" och han tyckte att Pippi kunde följa med hon också. Men Pippi sa att hon ville sova en natt till i Villa Villekulla.

"I morgon klockan tio lättar vi ankar, kom ihåg det", skrek kapten Långstrump när han gick.

Ja, så var det bara Pippi och Tommy och Annika kvar. De satt på verandatrappan i mörkret alldeles tysta.

"Ni kan väl gå hit och leka ändå", sa Pippi till sist. "Nyckeln kommer att hänga på en spik bredvid dörren. Ni kan ta allting som finns i byrålådorna. Och om jag sätter ner en stege i eken, så kan ni själva klättra ner där. Fast det kommer kanske inte att växa just så mycket sockerdricka. Det är inte den årstiden nu."

"Nej, Pippi", sa Tommy allvarsamt, "vi kommer inte att gå hit mera."

"Nej, aldrig, aldrig", sa Annika. Och hon tänkte att hädanefter skulle hon blunda varje gång hon måste gå förbi Villa Villekulla. Villa Villekulla utan Pippi – Annika kände om igen den där kalla handen om hjärtat.

Pippi går ombord

Pippi låste ordentligt dörren till Villa Villekulla. Nyckeln hängde hon på en spik strax bredvid. Så lyfte hon ner hästen från verandan, för sista gången lyfte hon ner honom från verandan! Herr Nilsson satt redan på hennes axel och såg viktig ut. Han förstod nog att det var något märkvärdigt på färde.

”Ja, så var det väl inget mer då”, sa Pippi.

Tommy och Annika nickade. Nej, det var väl inte det.

”Klockan är inte så mycket”, sa Pippi. ”Vi går till fots, så tar det längre tid.”

Tommy och Annika nickade om igen, men de sa inget. Så började de sin vandring mot staden. Mot hamnen. Mot ”Hoppetossa”. Hästen fick lunka efter bäst han ville.

Pippi kastade en blick över axeln mot Villa Villekulla.

”Trevlig kåk det här”, sa hon. ”Loppfri och bra på alla sätt. Och det är kanske mer än man kan säga om lerhyddan där jag ska bo i fortsättningen.”

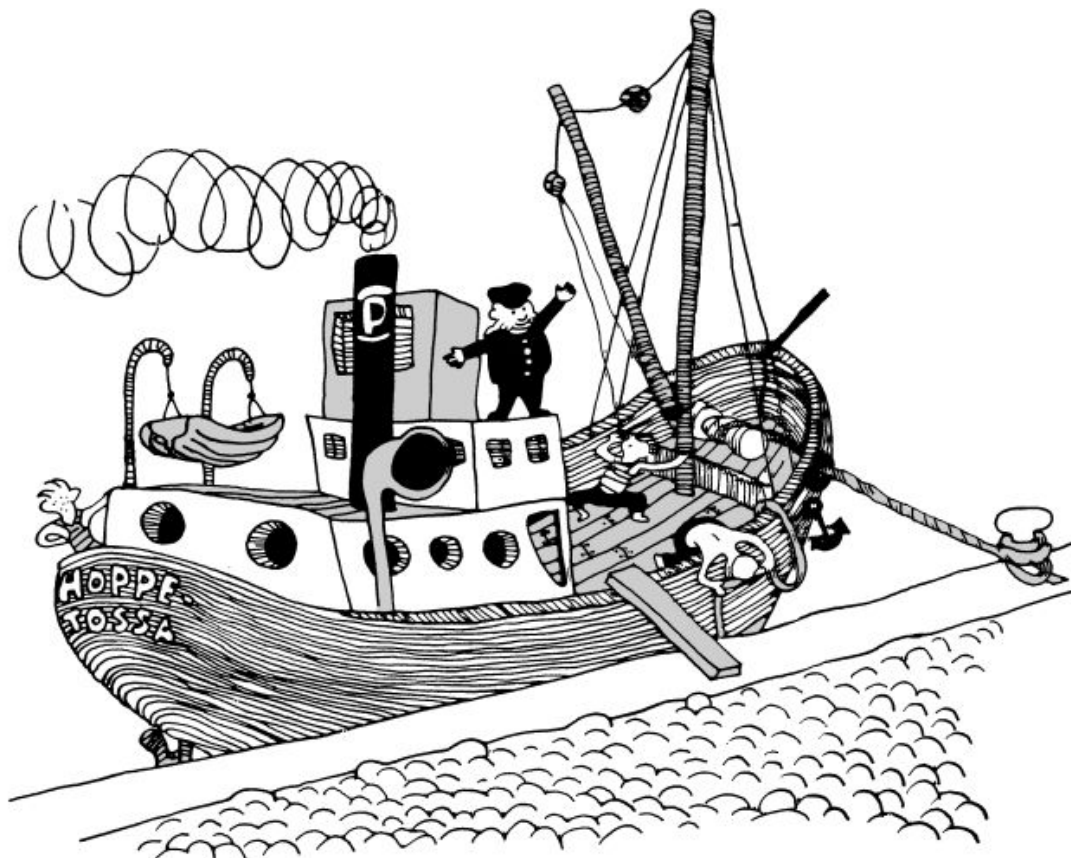
Tommy och Annika sa inget.

”Ifall det finns alldeles förskräckligt med loppor i min lerhydda”, fortsatte Pippi, ”så ska jag tämja dom och ha dom i en cigarrlåda och leka ’Sista paret ut’ med dom om kvällarna. Jag ska knyta små rosetter om bena på dom. Och dom två trognaste och mest tillgivna lopporna ska jag kalla för ’Tommy’ och ’Annika’, och dom ska sova i min säng om nätterna.”

Inte ens detta kunde få Tommy och Annika mera pratsamma.

”Vad i alla sin dar är det med er”, sa Pippi irriterat. ”Jag ska säga er att det är farligt att gå omkring och tiga för länge. Tungan vissnar, om man inte använder den. Jag kände en gång en kakelugnsmakare i Kalkutta, som bara teg och teg. Men så gick det som det gick också. En gång skulle han säga till mej: ’Adjö, snälla Pippi, lycklig resa och tack för den här tiden!’ Och kan ni gissa vad det blev? Först gjorde han några förskräckliga grimaser, för gångjärnen till munnen hade rostade igen, så dom fick jag smörja åt honom

med lite symaskinsolja. Och sen kom det: 'U buj uje muj!' Då tittade jag honom i munnen, och tänk, där låg tungan som ett litet visset blad! Och så länge han levde så kunde den kakelugnsmakaren aldrig säga nånting annat än 'U buj uje muj!' Det vore hemskt om det skulle gå likadant för er. Låt oss höra om ni kan säga det där bättre än kakelugnsmakaren: 'Lycklig resa, snälla Pippi, och tack för den här tiden!' Försök får vi se!"

"Lycklig resa, snälla Pippi, och tack för den här tiden", sa Tommy och Annika lydigt.

"Gudskelov för det då", sa Pippi. "Ni kan då också skrämma opp en! Om ni hade sagt 'U buj uje muj', så vet jag inte vad jag hade tagit mej till."

Där var hamnen. Där låg "Hoppetossa". Kapten Långstrump stod på däck och skrek ut sina order. Matroserna ilade av och an för att göra allt klart för avgång. På kajen hade alla människorna i den lilla, lilla staden

samlats för att vinka adjö åt Pippi. Och här kom hon nu tillsammans med Tommy och Annika och hästen och Herr Nilsson.

”Här kommer Pippi Långstrump! Ge plats för Pippi Långstrump!” ljud ropet, och människorna gick åt sidan för att släppa fram Pippi. Pippi nickade och hälsade åt höger och vänster. Så tog hon hästen och bar honom över landgången. Det arma djuret glodde misstänksamt omkring sig, för hästar gillar inte båtfärder något vidare.

”Nå, där är du, mitt älskade barn”, sa kapten Långstrump och avbröt sig mitt i ett kommandorop för att omfamna Pippi. Han tryckte henne till sitt bröst, och de kramade varann så att det knakade i revbenen.

Annika hade gått omkring med en klump i halsen hela morgonen. Och när hon såg Pippi lyfta ombord hästen, så lossnade klumpen. Hon började gråta, där hon stod tryckt intill en packlår på kajen, först helt stilla men så småningom mer och mer våldsamt.

”Tjut inte”, sa Tommy ilsket. ”Du skämmer ut oss inför alla människorna här!”

Resultatet av hans förmaning blev att Annika bröt ut i en verklig störtflod av tårar. Hon grät så att hon skakade. Tommy sparkade till en sten så att den rullade nerför kajkanten och föll i vattnet. Egentligen skulle han ha velat kasta den på ”Hoppetossa”. Den där eländiga båten som skulle föra Pippi bort ifrån dem! Sannerligen – om ingen hade sett det, skulle Tommy haft god lust att gråta lite han också. Men det gick ju inte an. Han sparkade i väg en sten till.

Nu kom Pippi springande över landgången. Hon rusade bort till Tommy och Annika. Hon tog deras händer i sina.

”Tio minuter kvar”, sa hon.

Då la Annika sig framstupa över packlåren och grät som om hjärtat ville brista. Det fanns inga fler stenar för Tommy att sparka på. Han bet ihop tänderna och såg mordisk ut.

Runt omkring Pippi samlades alla barnen i den lilla, lilla staden. De tog fram sina lergökar och blåste en avskedstrudelutt för henne. Det lät över all beskrivning sorgligt, för det var en mycket, mycket klagande trudelutt. Annika grät nu, så att hon knappt kunde stå på benen. Just då kom Tommy ihåg att han hade skrivit en avskedsdikt till Pippis ära. Och han halade fram ett papper och började läsa. Det var bara så rysligt att rösten skulle darra så dant!

”Adjö, kära Pippi, du från oss far,
men kom ihåg att du har
trogna vänner kvar
i alla dar.”

”Sannerligen, det gick på rim alltihop”, sa Pippi belåtet. ”Den ska jag lära mej utantill och läsa upp för kurredutterna, när vi sitter omkring lägerelden om kvällarna.”

Från alla håll trängde sig barnen fram för att säga adjö. Pippi höjde handen och bjöd tystnad.

”Barn”, sa hon. ”Hädanefter kommer jag bara att ha små kurredutter att leka med. Vad vi kommer att roa oss med är inte så gott att veta. Kanske kommer vi att leka kull med vilda noshörningar och sätta opp ett ormtjuseri och rida på elefanter och ha en slänggunga i kokospalmen utanför knuten. Alltid ska vi väl försöka få tiden att gå på något sätt.”

Pippi gjorde en paus. Både Tommy och Annika kände att de avskydde de där barnen som Pippi skulle leka med i fortsättningen.

”Men”, fortsatte Pippi, ”kanske det kommer en dag under regnperioden, en långtråkig dag, för även om det är skojigt att springa omkring utan kläder när det regnar, så kan man i alla fall inte göra mer än blöta ner sej. Och när vi har gjort det riktigt ordentligt, så kanske vi kryper in i min lerhydda, ifall det inte har blivit geggamoja av hela hyddan förstås, för då

kan vi baka lerkakor. Men om det inte har blivit geggamoja av den, så sätter vi oss där inne, kurreduttbarna och jag, och då kanske barna säger: 'Pippi, berätta nånting!' Och då ska jag berätta för dom om en liten, liten stad som ligger långt, långt borta i en annan världsdel och om dom små vita barna som bor där. 'Ni kan inte tro, såna rara ungar det bor där', ska jag säga. 'Dom är vita som små änglar över hela kroppen utom på fötterna, dom blåser i lergök och – bäst av allt – dom kan pluttifikation.' Fast då kanske kurreduttbarna blir alldeles förtvivlade över att *dom* inte kan någon pluttifikation, och vad ska jag då ta mej till med dom?"

"I värsta fall så tar jag sönder lerhyddan och gör geggamoja av den och så bakar vi lerkakor och gräver ner oss i leran ända till halsen. Så vore det väl märkvärdigt om jag inte skulle kunna få dom att tänka på nånting annat än pluttifikation. Tack ska ni ha allesammans! Och ajö så mycket!"

Och så blåste barnen i sina lergökar en ännu sorgligare trudelutt än förut.

"Pippi, det är tid att gå ombord", skrek kapten Långstrump.

"Aj, aj, kapten", sa Pippi.

Hon vände sig till Tommy och Annika. Hon såg på dem.

Vad hon ser konstig ut i ögona, tänkte Tommy. Precis så där hade hans mamma sett ut en gång när Tommy var mycket, mycket sjuk. Annika låg i en liten hög över packlåren. Pippi lyfte upp henne i sin famn.

"Ajö, Annika, ajö", viskade hon. "Gråt inte!"

Annika slog armarna om halsen på Pippi och gav ifrån sig ett klagande läte.

"Ajö, Pippi", snyftade hon fram.

Så tog Pippi Tommys hand och kramade den hårt. Sen sprang hon över landgången. Då trillade en stor tår nerför näsan på Tommy. Han bet ihop tänderna, men det hjälpte inte, det kom en tår till. Han tog Annika i handen, och så stod de där och stirrade efter Pippi. De kunde se henne uppe på däck. Men det blir alltid lite suddigt när man ska titta genom en slöja av tårar.

"Leve Pippi Långstrump", skrek människorna på kajen.

"Dra in landgången, Fridolf", skrek kapten Långstrump.

Och det gjorde Fridolf. "Hoppetossa" låg klar för sin färd mot främmande världsdelar. Men då ...

"Nej, pappa Efraim", sa Pippi. "Det går inte. Jag står inte ut med det!"

"Vad är det du inte står ut med", undrade kapten Långstrump.

”Jag står inte ut med att nån människa på Guds gröna jord gråter och är lessen för min skull. Allra minst Tommy och Annika. Ut med landgången igen! Jag stannar i Villa Villekulla.”

Kapten Långstrump stod tyst en stund.

”Du gör som du vill”, sa han till sist. ”Det har du alltid gjort!”

Pippi nickade instämmande.

”Ja, det har jag alltid gjort”, sa hon stillsamt.

Och så omfamnade de varandra igen, Pippi och hennes pappa, så att det knakade i revbenen. Och de kom överens om att kapten Långstrump ofta, ofta skulle komma och besöka Pippi i Villa Villekulla.

”Hur det är, pappa Efraim”, sa Pippi, ”så är det nog bäst för ett barn att ha ett ordentligt hem och inte kuska kring på sjön så mycket och bo i lerhyddor, eller vad tror du?”

”Du har rätt som alltid, min dotter”, sa kapten Långstrump. ”Det är klart att du för ett mera ordnat liv i Villa Villekulla. Och det är nog det bästa för små barn.”

”Just det”, sa Pippi. ”Det är absolut bäst för små barn att ha det lite ordnat. Allra helst om dom får ordna det själv!”

Och så sa Pippi adjö till matroserna på ”Hoppetossa” och kramade pappa Efraim en sista gång. Sen lyfte hon hästen på sina starka armar och bar honom tillbaka över landgången. Och så lättade ”Hoppetossa” ankar. Men i sista stund kom kapten Långstrump att tänka på en sak.

”Pippi”, skrek han, ”du måste ha lite mera gullpengar! Ta emot den här!”

Och så kastade han i väg en ny kappsäck med gullpengar. Men tyvärr hade ”Hoppetossa” kommit för långt från kajen. Kappsäcken nådde inte fram. ”Plopp” sa det, och så sjönk kappsäcken. Det gick ett sus av besvikelse genom folkmassan. Men då sa det ”Plopp” om igen. Det var Pippi som dök. Om ett ögonblick kom hon upp med kappsäcken mellan tänderna. Hon klev upp på kajen och rev bort lite sjögräs som hade fastnat bakom örat.

”Ha, nu är jag rik som ett troll igen”, sa hon.

Ännu hade inte Tommy och Annika fattat vad som hade hänt. De stod med gapande munnar och stirrade på Pippi och hästen och Herr Nilsson och kappsäcken och ”Hoppetossa”, som för fulla segel styrde ut ur hamnen.

”Är du ... är du inte med på båten”, sa Tommy tveksamt till sist.

”Gissa tre gånger”, sa Pippi och vred vattnet ur sina flätor.

Sen lyfte hon upp Tommy och Annika och kappsäcken och Herr Nilsson på hästen och svingade sig själv efter.

”Tillbaka till Villa Villekulla”, skrek hon med ljudlig röst.

Då äntligen förstod Tommy och Annika. Tommy blev så tvärglad att han ögonblickligen bröt ut i sin älsklingsång:

”Här komma de svenske med buller och bång!”

Annika hade gråtit så mycket att hon inte kunde hejda sig genast. Hon snyftade fortfarande, men det var bara små lyckliga snyft som snart skulle upphöra. Hon hade Pippis armar i ett fast grepp om magen. Det kändes så underbart tryggt. O, vad allting var underbart!

”Vad ska vi göra i dag, Pippi”, frågade Annika, när hon hade snyftat färdigt.

”Tja, spela krocket kanske”, sa Pippi.

”Gärna det”, sa Annika. Hon visste att till och med krocketspelning skulle vara helt olika, när bara Pippi var med.

”Eller också”, sa Pippi dröjande.

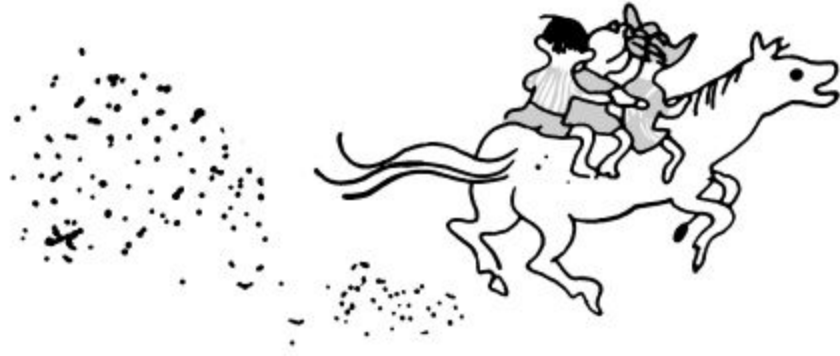
Alla barnen i den lilla staden trängdes omkring hästen för att höra vad Pippi sa.

”Eller också”, sa hon. ”Eller också kunde vi kila ner till ån och öva oss att gå på vattnet.”

”Inte kan man gå på vattnet”, sa Tommy.

”Jo, det är visst ingen omöjlighet”, sa Pippi. ”På Cuba träffade jag en gång en finsnickare som ...”

Hästen började galoppera, och de små barnen som trängdes omkring honom kunde inte höra fortsättningen. Men de stod länge, länge och tittade efter Pippi och hennes häst som galopperade i riktning mot Villa Villekulla. Snart syntes den bara som en liten prick långt borta. Till sist försvann den helt och hållet.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Efterord

När *Pippi Långstrump går ombord* nu ges ut igen är den delvis reviderad av Astrid Lindgren själv. I samma anda som hon gjorde en revidering 1993 har Rabén & Sjögren och rättighetsinnehavarna Astrid Lindgren Aktiebolag, överallt där det förekommer, ersatt n-ordet med prefixet ”söderhavs”.

OceanofPDF.com